

Kalejdoszkóp

Barabás Miklós: Szilágyi Erzsébet

KULTURÁLIS FOLYÓIRAT
XVII. / 4.

2018/4

CULTURAL JOURNAL
VOL. XVII / 4

416-596-0297
toms-place.com

190 Baldwin St.
Kensington Market
Just west of Spadina
M-W 10-6
Th-F 10-7
Sat 9-6
Sun 12-5

Tom's Place

Tom's Place and the Mihalik family have strong Hungarian roots but at the same time are very proud Canadians. Pictured above is Tom Mihalik, with his son Tom Jr., both ready to serve you at Tom's Place. Established in 1958, Tom's Place now offers the biggest selection of suits in North America, all at great prices.

Please visit Tom's Place, one of Toronto's leading retailers for designer men's and women's business apparel.
Conveniently located in Kensington Market.

*Designer
Men's & Women's
Clothing for
Over 50 Years*

facebook.com/TomsPlaceTO

corvina

HUNGARIAN CANADIAN BUSINESS DIRECTORY

Show your business to the community,
Get new customers, extend your business
with the help of Corvina Directory book.

**Be a part of the
high quality publication.**

14th edition
2018

Serving the community since 2005

416-638-3431
INFO@CORVINADIRECTORY.CA
WWW.CORVINADIRECTORY.CA

Kinevezte Orbán Viktor negyedik kormányának minisztereit Áder János köztársasági elnök pénteken Budapesten, ezzel megalakult az új kabinet. Áder János államfő a Sándor-palotában reggel kilenckor kezdődött kinevezési ünnepségen adta át a kormány tizenhárom miniszterének megbízólevelét. Ez alapján Bártfai-Mager Andrea tárca nélküli miniszter, Benkő Tibor honvédelmi miniszter, Gulyás Gergely Miniszterelnökséget vezető miniszter, Kásler Miklós emberi erőforrásokért felelős miniszter, Nagy István agrárminiszter, Palkovics László nemzeti innovációs és technológiai miniszter lett. Pintér Sándor vezeti a belügyi tárcát, Rogán Antal pedig a Miniszterelnöki Kabinetirodát. Semjén Zsolt és Süli János tárca nélküli miniszterként vesz részt a kormány munkájában, Sziijártó Péter a Külgazdasági és Külügyminisztériumot, Trócsányi László az igazságügyi tárcát vezeti, a pénzügyminiszter pedig Varga Mihály.

Egy országot csak úgy lehet vezetni, ha hosszútávú terveink vannak – mondta Orbán Viktor. Emlékeztetett, hogy pártjával már 2010-től, hosszú távra, a nemzet jövőjére tekintettek, és egy korszakot alapoztak meg. Köszönetet mondott a magyar embereknek, akik az új korszakba cselekvő szándékkal álltak bele. Továbbá a vállalkozóknak, akik az elmúlt nyolc évben félmillió új munkahelyet teremtettek.

De köszönet illeti azokat is, akik hosszú idő után vállalták, hogy újra munkából tartásuk el a családjukat, köztük a közmunkát végzőket is, a fiataloknak, akik erős családokat alapítanak, nevelnek, valamint időseket is, akik felnevelték a ma cselekvő embereit, támogattak bennünket politikai küzdelmeinkben – fogalmazott a miniszterelnök.

A kormányfő a jövőről szólva azt mondta, változik a környezet és változnak a kihívások, a feladatok is. Európa gazdasági súlypontja fokozatosan keletre tolik.

Ma mi vagyunk Európa jövője – jelentette ki Orbán Viktor. Hozzátette, hogy régen álltak olyan jó csillagok hazánk felett mint most... Mindig arra törekedtem, hogy olyan emberek legyenek Magyarország miniszterei, akiknek van egy közös szenvedélyük, Magyarország. A mi életünkben a legnagyobb dolog, hogy magyarnak születettünk ... - jellemezte az új minisztereket a miniszterelnök.

- MTI -

TARTALOMBÓL - CONTENTS

Mátyáskirály-émlékév: Mátyás-mesék	2
Petőfi Sándor: Szülőföldemen - My Birthplace	3
Dancs Rózsa: Immár világnemzet a magyar! - A Nemzeti Összetartozás Napja Torontóban	4
In Memoriam Kányádi Sándor...	6
Tamási Áron: Barátom, a medve (elbeszélés)	7
Dsida Jenő: A föld és az ember megmarad (vers)	8
Csibi Balázs interjúja Budai Izabellával	9
H. Gábor Miklós: Dokumentumfilm készül Jakab Antal püspökről	10
In Memoriam Kapui Ágota	11
Ábrahám Dolli Csilla - a HuVAC torontói tárlata	12
Szabó Lőrinc-versek	13
Csibi Balázs - Horthy Nándor festőművész	14
Kányádi Sándor versei	16
Bátyi Zoltán: Külvárosi ária (elbeszélés)	17
Kónya-Hamar Sándor: Házsongárdi mécsesek	19
Vas István: Mikor a rózsák nyílni kezdtek (vers)	20
Surján László: Radnai István verséről	21
Radnai István költeményei	22
Csibi Balázs tudósításai a torontói Pontozóról és Éva kürtőskalácsáról	23

EGYSZER VOLT BUDÁN KUTYAVÁSÁR

Igazságos Mátyás idejében történt az, hogy egy bánati gazdag örmény juhaira, amikor a mezőn legeltek, rajtütöttek a török portyázók, s elhajtották valamennyit, maga a juhász is alig menekült meg hat komondorával. De az örménynek nem volt az vigasztalás, hogy a juhász megmenekült, ha a juhokat elvették, kárpótlásul ő meg elvette a juhász házikóját, kinek aztán egyebe sem maradt, mint a hat kutyája.

Mit tegyen mármost szegény ember? sem testének, sem lelkének nem volt hova lenni. Ő biz azt gondolta, hogy felviszi kutyáit Budára, ott azokat eladja a királynak, soha náluknál jobban meg nem őrzi a király házát senki; maga meg majd felcsap katonának.

E becsülendő szándékkal felballagdogált Budára, s a várkapuban ott letelepedett mind a hat kutyájával, azok körülfeküdtek szépen farkaikat csóválva nyájasan. A király szemébe tűnt a jóképű ember a hat fehér komondorral, s leküldé főembereit, hogy tudakolják ki tőle, mi járatban van. Az ember elmondta jámborul, hogy őt megfoszták a törökök juhaitól, gazdája ezért elvette házát, ő tehát elhozta kutyáit eladni Budára, tudván hogy itt mindennek van ára, maga meg majd katonává lesz, s visszaveszi a töröktől a juhait.

A királynak megtetszett az ember jámborsága, s rögtön leküldé főurait, hogy menjenek oda, s vegyék meg jó pénzen az árult kutyákat.

A szegény ember csak elbámult, mikor egyszerre körülfogta a sok fényes, hatalmas úr, s elkezdtek a kutyákat egymásra árverelni, úgyhogy utoljára száz aranyon feljül kelt darabja a kutyának. Az ember megköszönte szépen a segítséget, s felpénzelten újra visszament elébbi falujába, vett magának házat, nyáját, s nem győzte a budai jó urakat magasztalni, kik oly jól bevásáltak nála. Az emberek nagyobb részének volt annyi esze, hogy átlássa, miszerint ez esetben a király nagylelkűsége működött; de nem volt az örménynek. Amint ennek fülébe ment egykori juhászának szerencséje, ki oly derék vásárt csinált a komondorokkal, nosza felkerekedett ő is; eladta minden marháját, bevásált helyette kutyákból, s egy egész kutyanyáját hajtott fel Budára. Az úton, ahol csak a falukon keresztülment, az emberek kiálltak a csudájára, a gyerekek hanttal dobálták, és minden ember nevette, hogy mit akar ennyi sok kutyával.

Ő azonban előre elképzelt, hogy mennyi pénzt fog azért kapni; első kutyakereskedő lesz a világon. Hát amint felér Budára s be akar menni a kapun, jönnek elé a pecérek, s kérdik tőle, hogy mire hajtja ezt a teméntelen ebet. Ő mondá, hogy csak bocsássák be a kapun, majd megveszik ezt odabenn. De biz onnan elhajtották.

– „Egyszer volt Budán kutyavásár” – mondának neki, s szétriasztották az ugató nyáját.

A TÉTÉNYI BÍRÓ LYÁNYA

Egyszer éjszaka Tétényen utazva keresztül, a király hintaja egy az útban hagyott malomkőbe ütődött, s eltörte a kerekét. A király ezen nagyon megbosszankodott. Hát ha ez valami szegény emberrel történt volna, milyen nagy kára lenne abból. Rögtön maga elé hívatta a bírák uraimékat, s szándéka volt, hogy szörnyen rájuk ijeszt.

– Minthogy olyan lusták voltatok, hogy a malomkövet ott hagyátok az útban, büntetésül most azt parancsolom, hogy mire harmadnap múlva visszajövök, nekem azt a malomkövet megnyúzzátok!

Nagy fejfájást okozott ez a parancsolat az érdeemes tanácsnak, nem nyúztak ők malomkövet soha, nem is tudták, hogyan kell hozzáfogni.

Meghallotta azonban a bíró leánya apjának aggodalmát, s felbiztatá az öreget, hogy csak hagyja őt beszélni a királlyal, majd megfelel ő neki.

A királynak pedig csak abban telt öröme, ha a nép természetes eszével jó feleleteket tudott adni furfangos kérdéseire.

Midőn tehát újra visszaérkezett a király, lányostul ment oda a bíró, s midőn Mátyás előkövetelte a malomkő bőrét, a lány felelt meg rá.

– Hogy kívánhatod, nagyságos király, hogy egy malomkövet elevenen megnyúzzanak? Ha már azt kívánod, hogy apámék lehúzzák a bőrét, legalább tégy meg annyit, hogy elébb vedd vért.

Mátyásnak megtetszett a kifogás, megveregette a lányka orcáját, s arról már nem szól a krónika, de azért bizonyosan tudhatjuk, miszerint gondoskodott róla, hogy férj nélkül ne maradjon.

KALEJDOSZKÓP - KALEIDOSCOPE
ISSN 1480-5499

MEGJELENIK KÉTHAVONTA - PUBLISHED BIMONTHLY

Előfizetés - Subscription: CA\$75.00/year, foreign: US\$85.00/year

Elnök - Telch György-George - President

Főszerkesztő - Editor-in-Chief: Telch-Dancs Rózsa

Főmunkatárs: Varga Gabriella

Munkatársak: Bácsalmási István, Csibi Balázs, Veszely Ferenc

122 Silas Hill Drive, Toronto, ON, M2J 2X9, Canada
Tel.: 647-979-4631

E-mail: rozsatelchdancs@gmail.com

Copyright © Kaleidoscope Heritage Club

Az Országos Széchényi Könyvtár EPA adatbázisa:

<http://epa.oszk.hu/01600/01658>

epa.oszk.hu

A KALEJDOSZKÓP szó a
Pallas Nagy Lexikona helyesírását követi
www.kalejdoszkep.ca

PETŐFI SÁNDOR

SZÜLŐFÖLDEMEN

Itt születtem én ezen a tájon
Az alföldi szép nagy rónaságon,
Ez a város születésem helye,
Mintha dajkám dalával vón tele,
Most is hallom e dalt, elhangzott bár:
„Cserebogár, sárga cserebogár!”

Ugy mentem el innen, mint kis
gyermek,
És mint meglett ember úgy jöttem meg.
Hej azóta húsz esztendő telt el
Megrakodva búval és örömmel...
Húsz esztendő... az idő hogy lejár!
„Cserebogár, sárga cserebogár.”

Hol vagytok, ti régi játszótársak?
Közületek csak egyet is lássak!
Foglaljatok helyet itt mellettem,
Hadd felejtsem el, hogy férfi lettem,
Hogy vállamon huszonöt év van már...
„Cserebogár, sárga cserebogár.”

Mint nyugtalan madár az ágakon,
Helyrül-helyre röpköd gondolatom,
Szedegeti a sok szép emléket,
Mint a méh a virágról a mézet;
Minden régi kedves helyet bejár...
„Cserebogár, sárga cserebogár!”

Gyermek vagyok, gyermek lettem újra,
Lovagolok fűzfasipot fújva,
Lovagolok szilaj nádparipán,
Vályuhoz mék, lovam inni kíván,
Megittattam, gyi lovam, gyi Betyár...
„Cserebogár, sárga cserebogár!”

Megkondúl az esteli harangszó,
Kifáradt már a lovas és a ló,
Hazamegyek, ölébe vesz dajkám,
Az altató nóta hangzik ajkán,
Hallgatom, s félálomban vagyok már...
„Cserebogár, sárga cserebogár!”

Hortobágy

SÁNDOR PETŐFI

MY BIRTHPLACE

Translated by Anton N. Nyerges

This is where I was born
on the great Hungarian Plain,
within this town
filled with the songs of my nurse
across the silence of time -
„Ladybug, yellow bug, fly away shoo!”

I left here as a little child
and returned a man.
Ah, twenty years passed since then
in pleasure and pain...
Twenty years... how time flies!
„Ladybug, yellow bug, fly away shoo!”

Where are you, my buddies?
Let me see at least one of you!
Come sit beside me
and let me forget I am adult
with twenty-five years on my shoulders...
„Ladybug, yellow bug, fly away shoo!”

My thoughts are flitting
like a restless bird from twig to twig,
or gathering memories
like a bee sucking honey,
calling on every dear place...
„Ladybug, yellow bug, fly away shoo!”

I am a child, a child again.
Blow willow whistle,
ride bucking horse!
I draw the reins by the trough
for my thirsty steed. Giddy up, Robber...
„Ladybug, yellow bug, fly away shoo!”

The evening bell rings out.
Rider and horse are now weary,
I go home, nurse takes me on her lap
and croons.
I listen, half slipping into a dream...
„Ladybug, yellow bug, fly away shoo!”

Petőfi Sándor szülőháza, Kiskőrös

DSIDA JENŐ

PSALMUS HUNGARICUS*(Magyar zsoltár, részlet)*

Zúgjon fel hát a magyar zsoltár,
dúljon a boldog, éji álmokon,
seperjen át a fekete,
tarajos és hideg hullámokon
vérkönnyet csepegő fáklyák fényeinel,
Babylon vizeinél: ...
... Száraz nyelvem kisebbszett,
égő fejem zavart.
Elindulok, mint egykor Csoma Sándor,
hogy felkutassak minden magyart.
Székelyek, ott a bércek szikla-mellén,
üljetekek mellém!
Magyarok ott a Tisza partján,
magyarok a Duna partján,
magyarok ott a tót hegyek közt
s a bácskai szőlőhegyek közt,
üljetekek mellém.
Magyarok Afrikában, Ázsiában,
Párizsban, vagy Amerikában,
üljetekek mellém!
Ti eztán születők s ti porlócsontú ti ősök,
ti réghalott regősök, ti vértanuk, ti hősök
üljetekek mellém!
Ülj ide, gyűlj ide, népem
s hallgasd amint énekelek,
amint a hárfa húrjait,
feszült idegem húrjait
jajgatva tépem,
ó, népem, árva népem!
- dalolj velem,
mint akit füstös lángokra szítottak
vérszínű, ósetét, nehéz, fanyar borok,
dalolj velem hörögve
és zúgva és dörögve,
tízmillió, százmillió torok!
Énekelj hogy világgá hömpöjögjön
zsoltárod, mint a poklok tikkadt, kénköves szele
s Európa fogja be fülét
s nyögjön a borzalomtól
és örüljön bele!- ...

DANCS RÓZSA

IMMÁR VILÁGNEMZET A MAGYAR!

A Nemzeti Összetartozás Napja alkalmával sok tiszteletbeli, magasrangú vendéget láthatott vendégül a torontói magyar közösség: ki az új baptista magyar templom felavatására érkezett Ontario tartomány fővárosába, ki a magyar orvostudomány kimagasló alakjára, Dr. Semmelweis Ignác életére, munkásságára volt kíváncsi, ki pedig a trianoni- és a Hősök Napja-élműsört szerette volna megtisztelni jelenlétével. Az ünnepségsorozaton jelen volt Szilágy Péter, nemzetpolitikáért felelős helyettes államtitkár, az ottawai és torontói magyar nagykövetség és főkonzulátus képviselőiben Szabó Stefánia főkonzul, Bodnár Gergely konzul, Dr. Szakály Sándor professzor, a budapesti VERITAS Történetkutató Intézet főigazgatója is.

Potápi Árpád nemzetpolitikáért felelős államtitkár szavainál aligha mondhatunk többet arról a lelkiállapotról, amely jellemzi a magyarságot a nyáreleji megemlékezéskor:

„A Nemzeti Összetartozás Napján arra is emlékezni kell, hogy a trianoni veszteség után Magyarország meg tudott kapaszkodni, talpra tudott állni”.

A nemzeti kormány 21. századi nemzetegyesítő törekvésének aligha lehet értékesebb és beszédesebb példája, mint a most átadott és felavatott, magyar állami támogatással épült Torontói Első Magyar Baptista Gyülekezet imaháza.

A Magyar Kultúrközpontban folytatódott az ünneplések, megemlékezések sora, amelyben a házigazdák, Boda Lázár Judit elnök és vezetőtársai, valamint velük mindenben együttműködő Balla Sándor, a kanadai magyar diaszpóra és

Templomavatás

a KMKT elnökhelyettese gondoskodott a színvonalas programok zökkenőmentes bemutatásáról.

Több szempontból is rendhagyónak tekinthetjük ezt a hétvégét: a kanadai, elsősorban a torontói magyar közösség össze-

fogásának a megerősödése észrevehetően megmutatkozott, Dr. Szabó Stefánia torontói főkonzul diplomácia megbízatása a végéhez érkezett, a KCsP ösztöndíjasai is befejezték az ontáriói kilenc hónapos szolgálatukat - és a Hősök Napi megemlékezésen Hertelendy József átvehette a gránit diplomáját a hosszú élete során tanúsított nemzeti szolgálatáért.

Dr. Semmelweis Ignáczra emlékeztek a torontói magyar orvosok is

Gálavacsorán köszöntük meg a KCsP ösztöndíjasok munkáját. A képen a KCsP-ek Szilágyi Péterrel, Szabó Stefániával, Bodnár Gergellyel és Balla Sándorral

Hősök Napja, Szilágyi Péter elhelyezte a kegyelet koszorúját

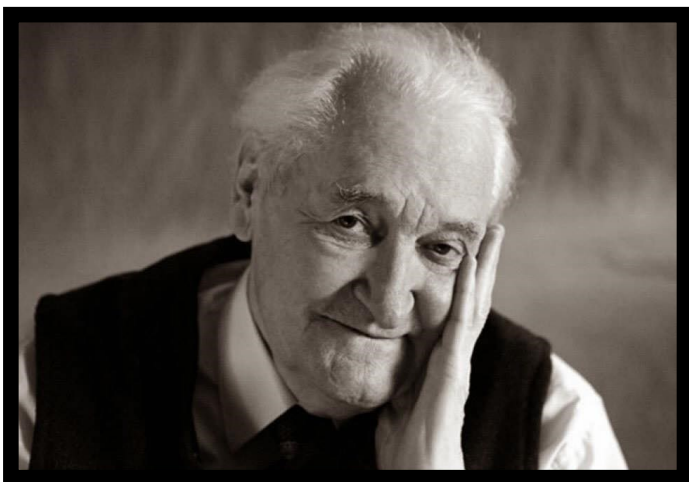
Az est a Tokay Étteremben folytatódott, amelynek nagylelkű házigazdája, Balla Sándor vendégül látta Szilágyi Péter helyettes államtitkárt, Bodnár Gergely ottawai konzult, Szabó Stefánia főkonzult és a magyar szervezetek vezetőit. Itt a bemutatkozások után sor került a KCsP-ek munkájának értékelésére. A mentorok hangsúlyozták, hogy a magyar kormány nemzetpolitikájának egyik leghasznosabb, a magyar diaszpóra számára egyik legnagyobb fajsúlyú gesztusa a KCsP elindítása és folytatása, amely tagadhatatlan feltétele annak, hogy a magyar igazán világnemzetté váljék.

A Magyar Írószövetség szomorúan tudatja, hogy
KÁNYÁDI SÁNDOR
 (1929-2018)

a Nemzet Művésze címmel kitüntetett, Kossuth-díjas költő,
 a Magyar Írószövetség Örökös Tagja
 2018. június 20-án elhunyt.

Kányádi Sándor 1929. május 10-én született (anyakönyv szerint 11-én) a Hargita megyei Nagyalambfalván, székely földműves családban. 1950 őszétől Kolozsváron élt, majd a rendszerváltást követően Hargitafürdőn és Budapesten. 1955-ben jelent meg első verseskötete, a Virágzik a cseresznyefa. 1951-52-ben az Irodalmi Almanach segédszerkesztője volt, s közben néhány hónapig az Utunk munkatársa is. Szerkesztője volt a Dolgozó Nő című lapnak, valamint nyugdíjazásáig a kolozsvári Napsugár című gyermeklapnak. Tevékenyen részt vállalt az irodalmi életben, iskolák, könyvtárak, művelődési házak állandó vendége volt Romániában, majd Magyarországon és a környező államok magyarok településein. A mai magyar költészet talán utolsó apostola, egyik legnagyobb és legismertebb alakja volt, nemzedékek nőttek fel a versein. A magyar irodalom közösségi elvű hagyományának folytatója, akinek alaptémáihoz az anyanyelv megtartó ereje, az erdélyi kisebbségi sors ugyanúgy hozzátartozott, mint Európát és az emberiséget érintő globális veszélyek és gondok, valamint mindaz, amely mindnyájunkat összeköt. Hiszen tudta, egy dél-amerikai indián tüze semmiben sem különbözik a székely pásztorétól. A közösségi létproblémákat egyetemes érvényességgel szólaltatta meg. Műveit angol, észt, finn, francia, német, norvég, orosz, portugál, román és svéd nyelvekre is lefordították. Életműsorozatát a Helikon Kiadó 2007-től adta ki, gyermekkönyvei különböző válogatásokban, versei megzenésítve és audio hordozókon is folyamatosan megjelentek. Életművét több rangos díjjal jutalmazták.

Emlékét kegyelettel megőrizzük.

KÁNYÁDI SÁNDOR
ELŐHANG

vannak vidékek gyönyörű
 tájak ahol a keserű
 számban édessé ízesül
 vannak vidékek legbelül
 szavak sarjadnak rétjein
 gyopárként sziklás bércein
 szavak kapaszkodnak szavak
 véremmel rokon a patak
 szívében csörgedez csobog
 télen hogy védjem befagyok
 páncéлом alatt cincogat
 jeget-pengető hangokat
 tavaszok nyarak őszeim
 maradékaim s őseim
 vannak vidékek viselem
 akár a bőrt a testemen
 meggyötörten is gyönyörű
 tájak ahol a keserű
 számban édessé ízesül
 vannak vidékek legbelül

METSZET

vannak vidékek gyönyörű
 tájak ahol csak keserű
 lapi tenyészget sanyarú
 sorsú emberek szomorú
 szemében alig pislogó
 mindegyre el-ellobbanó
 fakó reménység révedez
 hogy egyszer mégis vége lesz
 fekete kendők kalapok
 pergamen arcok alattuk
 s mint a kezek a térdeken
 ülnek maguk is félszegen
 a velük rozzant egy-rokon
 megszuvasodott padokon
 ülnek akár egy metszeten
 mexikóban vagy messzi fenn
 vancouver jólápolat gyöpen
 indiánokat láttam én
 így ülni ilyen révedőn
 reményt már alig rebbenőn
 térdükre ejtett két kezük
 az életünk az életük
 azért mentem oly messzire
 belémdöbbenjen mennyire
 indiánosodik szemünk
 tekintetük tekintetünk
 akár egy temetés után
 telő vasárnap délután

CÁFOLAT

vannak vidékek ahol a
 szerencsésebbek állítólag
 névházasság útján a
 még szerencsésebbek vi-
 szont
 konvertibilis valutával
 válthatók meg az emberi
 jogok kiáltványában szava-
 tolt
 ama cikkely gyakorlására
 miszerint
 bárki bármikor szabadon
 elhagyhatja hazáját és oda
 bármikor sértetlenül vissza-
 térhet
 ezek persze csak amolyan
 rosszhiszemű sőt rosszindu-
 latú
 mendemondák
 hasonlatosak az
 ugyancsak állítólagos vám-
 hivatali túlkapaszkodásról
 terjesztett rémhírekhez mi-
 szerint
 még Anton Pavlovics
 Csehov műveinek sem
 adtak menlevelet

ALÁZUHANÓ DIÓLEVÉLRE

(Csoóri Sándornak)

vannak vidékek ahol nyáron is
 a kút melletti vályú alján
 reggelre megszajzik a víz
 megköt a színe
 akár a kiöregedett
 szavakon az emlékezet
 horkanva hőköl vissza
 a gyanútlan kis tavaszi csikó
 pikkelyeket prűszkölve
 inal anyjához

korai ősz
 hosszú kemény telet csárogya
 rugaszkodnak tova a csókák

alázuhan az első
 diólevél
 s hulltában
 hóharmat-verte halántékú
 férfi vállára
 nehezül: szárnnyul

TAMÁSI ÁRON

BARÁTOM, A MEDVE

Volt nekem egy barátom, Nyárádi Samu.

Mondhatnám, a körülmények tettek barátokká minket. Ugyanis egy időben lettünk a vidéki város neves egyetemének hallgatói, s együtt is laktunk a Fiúnevelő Internátusban, közös szobában.

S szegény és pénztelen fiatal emberek voltunk mind a ketten.

Hát néhány nap alatt barátok lettünk.

Nagyon gyapjas, kerek feje volt Samunak; s termetre törzsökös. Lassan mozgott, lomhán is járt egy kicsit. Mindez nem lett volna azonban hátrányos, mert hiszen volt nekünk időnk arra, hogy lassan mozogjunk. A baj ott kezdődött, hogy Samunak az esze és a képzelete is lomhácska volt; s ott folytatódott, hogy szellemi fogyatékosága ellenére folyton okosságra tört, s nagy becsvágya volt a szemléletes beszédre. Szedett-vedett szójárásokat használt, mint például azt, hogy "süss oda", amit aztán fehérre és feketére egyaránt használt. A felhőt nyomatékosan homálynak nevezte, s valahányszor megcseppent a felhő, mindig vizesnek jellemezte az esőt. Ha pedig valahol, járásunkkelésünk közben egy olyan lányt pillantottunk meg, aki megnyerte az ő tetszését, rögtön odasúgta nekem:

– Esse fiú, hiszed-e!

Így történt aztán, hogy én lazítani kezdettem a barátság fonálát, sőt azon az úton voltam már, hogy meg is szakítom. Akkor azonban olyan esemény történt, ami az okosság és az iramló képzelet helyett Samunak egy váratlan erényét mutatta meg.

Nevezetesen az életrevalóság erényét.

– Hallgass ide! – mondta Samu.

– No – feleltem neki, hogy szóljak valamit.

– Tudod-e, hogy mi van a Postakertben?

Erre nem szoltam semmit, hanem vártam, hogy mi van a Postakertben.

– Cirkusz, ott van a Nagy Cirkusz! – folytatta is Samu; majd rögtön elővett két belépőjegyet, s az egyiket nekem nyújtotta.

Elsőrendű körszékre szólott a jegy, aznap estére.

– Honnéd volt erre pénzed? – kérdeztem gyanakodva.

De Samu nem felelt, hanem csak nevetett. S nevetés közben pajkosan fénylett a szeme.

Hát jó.

Amikor eljött az ideje, szépen elindultunk ketten, s bevo-nultunk a Nagy Cirkuszba, ahol igen alkalmas és jó helyre ültettek minket. Én mindjárt karba tettem a két kezemet, s nagy kíváncsisággal úgy vára-koztam. Samu a két térdét

szorongatta, majd pedig a szája is el-elhúzódott néha, hogy kése-delem nélkül nevetessen, ha elkezdődnek a mutatványok. No de nem is ment kárba az izgalom, mert hamarosan egy bohóc lépett a színre, aki úgy ugrált, mint egy kifestett óriás veréb. Aztán egy tarka kutya jött, aki tízig számolt; majd egy papagáj vőlegénynek adta ki magát és a mátkájának szerelmes, buzdító szavakat mondott. Utána egy fiú következett, aki buggyos nadrágban kötélén sétált; majd a fiú után egy szép leány röppent a színre, aki lovaglás közben röp-ködött valósággal a ló hátán.

Akkor szünet következett.

De ahogy reánk szakadt a szünet, Samu rögtön felállt. Furcsa izgalom látszott rajta, a ruháját és a nagy gyapjas haját is igen igazgatta.

– Én ott bent körülnézek – mondta.

S mielőtt bővebben szólhattam volna, már el is indult. Ámulva néztem utána, s egy kicsit aggodalommal is, mert bizonyosra vettem, hogy a lovagló lepkelány ejtette meg.

Vártam, hogy visszajönne, de nem jött.

Aztán felejteni is kezdettem már a várakozást, olyan bolondos mutatványok következtek. Amikor pedig az óriási medvét is megpillantottam, akit láncon eresztettek ki a színre, akkor már eszembe sem jutott Samu. Lomhán jött a medve, rettentő erő felhőiben. Lassan hullámozott ott a színen, majd egy nagy piros szőnyegen megállt, mert a láncon nem engedte tovább. S ahogy megállott az a medve, a színpfalak mögül kihirdette egy hang, hogy a tisztelt közönség most vakmerő dolgot fog látni, mert a Nagy Cirkusz legnagyobb erejű embere meg fog a medvével küzdeni. S miközben szólott a gerjesztő hang, már meg is jelent egy marcona ember, akinek meggyszínű zubbonya volt. Egészen a combjáig ért a zubbonya, de a nagy domború mellén erősen feszült, s a derekán egy széles bőrszíjjal le is volt szorítva. S ott pedig, a bőrszíjon, végső szükség esetére fényes tőr fityegett.

Nagy volt az izgalom.

A két öklömmel a két térdemet nyomtam én is, amikor megkezdődött a küzdelem. Ámbár nagy ravaszsággal kezdődött, mert a marcona ember csak simogatta a medvét, mintha nem is akarna semmi rosszat. De ahogy hízelegve simogatta, egyszerre és nagy hirtelen megragadta a medvét, hogy ledöntse a földre. Hanem abban a pillantásban úgy mellen taszította őt a medve, hogy a marcona ember hanyatt esett menten. S meg is dühödött nagyon a medve, mert morogva két lábra állott, és hevülten feszítette a láncot. Hanem hát a marcona ember sem volt ijedős, mert hamar a talpára ugrott és megragadta vadul a medve derekát.

Feszülten néztük a viadalt. Csörgött a láncon, a medve morogott és szaporán topogott, a marcona ember pedig feszült

istenesen és nyögött nagyokat. Egyszer a medve hajlott a föld felé, mintha már-már kidöntötte volna őt a vitéz ember; máskor pedig a marcona rogyant nagyokat.

– Szorítsd! – kiáltotta valaki.

Meg-megmorajlott az egész cirkusz, mint az áradat a gát előtt; majd egyszerre egy bödülés hallatszott, mintha átszakadt volna a gát. S abban a pillanatban a medve úgy földhöz teremtette a zubbonyos embert, hogy egészen elterült a piros szőnyegen. A csend megfeszült, de hiába vártuk, hogy felugorjék az ember, mert a medve fölötte volt keményen.

Így múlt el legalább két perc.

No hát, gondoltuk elcsüggedve, mégis a medve győzött. Akkor pedig megbukik a cirkusz! Szent Zebedeus, vajon mi történhetett?! Mert bizonyos, hogy történt valami, mert a lánc megsördült, hogy behúzzák a medvét. De abban a percben mintha hirtelen csoda történt volna, nagy hirtelen a talpára patant a zubbonyos ember, s mire a szemünket elpillantottuk volna, már maga alá is gyűrte a medvét, aki tátott szájjal és elnyújtott szusszanásokkal megadta magát.

Mind felugrottunk s úgy tapsoltunk a vitéz zubbonyosnak.

Ezzel az örömmel aztán vége is lett az előadásnak; s ahogy kifelé menet apadni kezdett bennem az izgalom, csak akkor jutott Samu eszembe.

Gondoltam, várok valameddig, hátha előkerülne valahonnét. S ahogy ott álldogáltam künn a cirkusz előtt, hát csakugyan előbukkant egyszer.

– Amíg élsz, bánhatod – mondtam neki.

– Mit?

– Hát a medvét.

Samu nem folytatta a szót, hanem megindultunk. Bánkódás helyett füttyörészve jött mellettem; majd azt indítványozta, hogy egy pohár borra menjünk be valahova.

– De nincs pénz, ember! – szóltam rá.

– Gyere csak! – mondta.

Hát jól van, bementünk egy kocsmába, s ott megittunk egy fél liter bort. De valami történt Samuval, ismét kért egy felet.

– Hát mit csinált a medve? – kérdezte akkor.

– Lenyomta volt a zubbonyost – mondtam.

Samu hátradólt a széken, nagy elégteliséggel reám nevetett, és így szólt:

– Muszáj volt.

– Lenyomni?

– Igen – mondta Samu -, mert nem akarta megadni a húsz forintot. Ugyanis maga a tulajdonos volt a zubbonyos ember. De addig nem is eresztettem fel a szőnyegről, amíg tizenötötől húsz-

ra nem emelte nekem a medvedíjat.

Hát erre én vetettem meg a hátamat a széken nagy ámulatomban.

– Te voltál a medve?!

– Én.

Büszkén és boldogan mosolygott Samu, aki még tíz napig volt medve minden áldott este. Akkor azonban felszedte a sátorfát a cirkusz, s azt bizony jól tette, mert az én barátom olyan igazságosan játszotta a medvét, hogy karácsonykor már a mézre is könnyen rászokott volna.

DSIDA JENŐ

A FÖLD ÉS AZ EMBER MEGMARAD

Üzenem neked, ki egykoron asszonyom leszel:

Ráébredtem az elhivatásra.

Vigyázok magamra.

Táplálkozom, sétálok nagyokat, alszom, figyelem izmaitam.

Egészséges és tiszta vagyok.

Vidám, fénylő és bizakodó.

S ha nálad időz gondolatom,

teltnek, erősnek akarlak,

azt akarom, hogy vigyázz magadra,

táplálkozz, sétálj, aludj nagyokat, figyeld izmaidat,

egészséges, tiszta légy, vidám és bizakodó.

Most minden gondolatom övé, ki eljövend.

Könyveket gyűjtök neki, Dantét, Dosztojevskijt.

Verseket olvasok neki, mintha élne és értene már.

Az utcákon járva, beszélök neki az anyanyelvről,

napokon át magyarázok a francia forradalomról,

Erdélyről és az emberi sorsról.

Üzenem neked: ő a célunk és nincs más segítség.

Vidámaknak kell lennünk, hogy ő vidám legyen.

Kitartóknak kell lennünk, hogy ő világra jöjjön.

Izmosaknak és jóknak kell lennünk, hogy ő szeressen minket.

Vigyáznunk kell önmagunkra,

hogy boldog magyar legyen ő, új ember és erős.

Mert én elmúlok

és te is elmúlsz,

de a föld és az ember megmarad.

CSIBI BALÁZS

A FUVOLA TORONTÓI VARÁZSLÓJA

A kanadai-magyar kulturális élet virágzik Torontóban is. Budai Izabella virtuóz fuvolajátékával ejti ámulatba a klasszikus zene iránt rajongó közönséget.

Egy fiatal fuvolaművész ül velem szemben. Beszélgetésünk során elsősorban arra lennék kíváncsi, hogy a partiumi származású Budai Izabella hogy került Kanadába?

1990-ben érkeztünk az országba. Úgy tudunk kijönni, hogy nővérem 1986-ban átszökött Romániából Magyarországra, onnan Ausztriába és Németországba, majd rokon úton az Újvilágba. Ettől felbátorodva, még a rendszerváltás előtt, édesanyammal mi is beadtuk a papírokat, hogy idejöhessünk. 1990-ben érkeztünk, azóta élünk itt.

Hogy lépett az életedbe a zene? Mindig tudtad, hogy fuvolista szeretnél lenni?

Zenével nőttem fel olyan értelemben, hogy édesanyám nagyon sok népdalt tudott és folyamatosan énekelte őket. A bátyám elkezdett gitározni, amikor kislány voltam és azt is mindig hallottam. Az érdeklődés tehát megvolt. Kanadába érkezésünk után, a a középiskola kilencedik osztályban lehetett zenét választani. Én a szaxofont szerettem volna, mert egy filmzenében hallottam és nagyon megtetszett a hangzása, de a bátyám meggyőzött, hogy válasszak egy klasszikus hangszert - így lettem fuvolás. A középiskolában utolsó évben észrevétlenül ébredt fel bennem a kérdés, mi lenne, ha zenével mennék tovább? Nagyon hirtelen volt ez a váltás, mert egészen addig az orvosi pályára készültem. Édesanyám nem ellenezte a zenei vonalat sem. Találtam egy tanárt és felvételiztem. Isteni csoda folytán bekerültem. Az első egyetemem a londoni Western University volt, ott fejeztem be az alapképzést. Utána a mesterszakot és a doktorit a Torontói Egyetemen (UofT) végeztem. Közben az egyes képzések között volt pár év szünet, amikor fújtam, koncerteztem és próbáltam magam fejleszteni. 2001-ben Magyarországra mentem, ahol Bálint Jánoshoz kerültem, aki nagyon sokat segített nekem az előrehaladásban.

Manapság viszont a fellépések mellett már te is tanítasz...

Valóban! Ez jellemző a zenészekre, hogy csak egy valamit ritkán szoktunk csinálni. Elsősorban kamarazenesz vagyok, de zenekarral is játszom. Van egy duótársam, akivel folyamatosan együttműködünk, fesztivált is szervezünk. Idén már harmadszorra rendeztük meg a torontói Latin-Amerikai Fuvola-fesztivált. Az ötlet nagyon egyszerű volt, onnan indult, hogy a duótársam mexikói, tehát közösen szerveztük a fesztivált. Ennek az a lényege, hogy a köztudatba kerüljenek olyan művészek, akikről kevesebbet hallani. A klasszikus zene világában, főleg itt, Észak-Amerikában, a fehér és európai zenészek ismertek, és kevésbé tudnak arról, hogy Latin-Amerikában is vannak kiváló művészek, sőt ott a barokk korig visszamegy a klasszikus zenei hagyomány. Hosszabb és

gazdagabb az egész zenetörténete, mint pl. itt Kanadának. Fontosnak tartjuk, hogy a meghívott zenészek is megismerjék egymást és minket. Eddig mindig tavasszal, azaz áprilisban volt ez a fesztivál, de most elhatároztuk, hogy a jövő esztendőben májusban tartjuk a rendezvénysorozatot.

A közönség, a barátaink várják, a diákok is izgalommal, szorgalommal készülnek ezekre

az előadásokra.

Zenészként jó rálátásod van a torontói zenei szubkultúrára. Milyen ez a közösség?

Van egyfajta torontói közösség, amibe a zenekarban játszó zenészek tartoznak. Ebben nagyon nehéz bekerülni. Ha engem meghívnak valahova játszani, főleg a környező településekre, Kitchenerbe, Scarboroughba mehetek. De meghívást a torontói szimfonikusokhoz nagyon nehéz kapni. Van egy fuvolás közösségünk, akik támogatjuk egymást, elmegyünk egymás fellépéseire. Sokan vagyunk, tudunk egymásról, de nincs egy közös fórum, ahol kapcsolatokat tudnánk kiépíteni. Ezért tervezek indítani egy közösségi csoportot a facebookon, ami pont ezeket a zenészeket fogja majd össze. Szerintem egy kisebb kamarazenekart is rögtön meg lehetne szervezni. Úgy gondolom, hogy nagy lehetőségek vannak ebben.

Mint aktív zenész bizonyára rengeteg fellépésed van. Van olyan, ami különlegesen emlékezetes volt és kiemelt helye van a szívedben?

Van sok! A legkiemeltebb még is az volt, mikor 2016-ban visszamentem a szülővárosomba Szatmárnémetibe fellépni a duótársammal. Megjegyzem, hogy én otthon nem kaptam semmilyen zenei képzést, nincsenek olyan szálak, amik odakötnének.

Óriási élmény volt, hogy egy templomban léphettünk fel. Az első darabot alig bírtam végigjátszani, mert folyton sírni akartam. Ezek nyilván örömkönnök voltak. Mindig az volt a vágyam zenészként, hogy ha egyszer fellépek, vastapsot kapjak. Ezt akkor sikerült többször is hallanom - ez volt a legkiemelkedőbb szakmai élményem.

H. GÁBOR MIKLÓS

DOKUMENTUM FILM KÉSZÜL JAKAB ANTAL PÜSPÖKRŐL

Tíz esztendő alatt huszonöt írt és szerkesztett könyvkiadvány, tizenhat átadott Jakab Antal-életrajz s mindeközben Háromszéktől Kanadáig könyvbemutatók, konferenciák, kiállításmegnyitók, emléktábla-avatások és más megemlékezésrendezvények százai – ez a Jakab Antal Keresztény Kör megalakulásához vezető kétévnyi és az azóta eltelt nyolcévnyi időszak mérlege. Valami azonban még hiányzik ebből a felsorolásból – de úgy tűnik, már nem sokáig. Az elmúlt napokban a csoport közösségi oldalán megjelent kishír szerint a közeljövőben elkészül az első, Jakab Antal püspök életét és munkásságát feldolgozó dokumentumfilm. A részletekről a kör két alapító-vezetőjét, a film megvalósítását kezdeményező és koordináló Varga Gabriella újságírót és Vencser László volt teológiai tanárt kérdeztük.

Jakab Antal püspök életútját könyvekben már feldolgozták, két évvel ezelőtt pedig szentbeszédeinek kétkötetes gyűjteményét is napvilágra segítették. Honnan jött a gondolat, hogy a hitvalló főpásztor történetét filmvászorra vigyék?

Varga Gabriella: Erre legalább három okot említhetünk. Egyrészt a mai kor embere a vizualitást kedveli, szívesebben fogadja az információt képi megjelenítésben, másrészt Jakab Antal püspök életéről még soha semmilyen filmfeldolgozás nem készült. Harmadrészt pedig Jakab Antal segédpüspökként és megyés püspökként a kommunizmus idején közel két évtizeden keresztül volt az erdélyi katolikusság megbecsült főpásztor, a korszak eszeletének feldolgozása tehát történelmi-egyháztörténeti ismereteink gyarapítása szempontjából sem alábecsülendő jelentőségű. Évek óta sürgettem, hogy próbáljunk meg egy ilyen filmet létrehozni, de ez nem ment egyik pillanatról a másikra, hiszen támogatóra volt szükség, és a filmkészítés területén jártas, megbízható szakemberekre, akik szerény költségvetés mellett is hajlandók a kivitelezés nem kis munkáját elvállalni és lelkiismeretesen teljesíteni.

Vencser László: Csúcs Máriát és Csúcs Pétert, az MTVA csíkszeredai tudósítóit a rendszerváltozás óta ismerem, már a csíksomlyói Jakab Antal Tanulmányi Ház 1996. évi átadásának eseményéről ők tudósítottak, s azóta is gyakran tették ezt rendezvényeinken. Tiszta lelkű, mély hitű, nagy szakmai tapasztalattal rendelkező, mégis igen szerény emberek, akik minden szempontból jól ismerik a Gyulafehérvári Római Katolikus Főegyházmegyét, és fizikai értelemben is ott élnek, dolgoznak a területén. Örömkörelvükre felkérésünkre igent mondtak. Miután a Potápi Árpád János államtitkár nevével és jóindulatával fémjelzett, a külhoni magyarok ügyét minden erejével és le-

hetőségével felkaroló Nemzetpolitikai Államtitkárság, illetve a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. megítélte számunkra a támogatást, immár „csak” az maradt hátra, hogy az előttünk álló év leforgása alatt azt a teret és időt, amit Jakab Antal püspök 1909 és 1993 között bejárt, mi is bejárjuk és a megtett útról a megfelelő végkövetkeztetést levonjuk.

Vencser László

Mire helyezzi majd a hangsúlyt a dokumentumfilm?

V. G.: Mivel ez lesz az első dokumentumfilm Jakab Antal püspökről, végigvezet majd az életútján születésétől a haláláig, kitérve elsősorban a küzdelmeire és az elért eredményeire, és természetesen bemutatja azt is, hogy az utókor miként őrzi az emlékét.

V. L.: Az életút és életmű bemutatásán túl célunk olyan példaképet állítani a szemlélő elé, aki mély hitével egyházat és népet mindenképp állónak tartotta, s ezért mindent meg is tett – azaz követésre érdemes számunkra, és különösen a fiatal nemzedék számára, akik közül sokak szüleit, nagyszüleit ő bérálta. Azt szeretnénk, hogy a filmből kirajzolódjék egy olyan személyiség arcéle, aki a mai kor emberének is irányt mutat. Nagy öröm számunkra, hogy a film ügyét Jakubinyi György érsek is erkölcsi, a gyulafehérvári forgatások alkalmára pedig tevőleges támogatásáról biztosította.

Mindaz, amit az imént felvázoltak, belefér egy dokumentumfilmnyi időkeretbe?

V. G.: Bele kell férnie. Nyilván több életmozzanatot csupán megemlítünk majd, de azokat a meghatározó életeseményeket, amelyek a szülőfaluhoz, a gyulafehérvári és a római tanulmányokhoz, a teológiai tanári tevékenységhez, a börtönövekhez, a püspökszenteléshez és a főpásztori szolgálathoz kötődnek, alaposabban körüljárjuk. Ötvenhárom percünk lesz arra, hogy bemutassuk ezt a viszontagságos, szenvedésekkel tele életutat, és a mégis mindig hittől, akarástól, bizakodástól sugárzó emberarcot.

Jakab Antal püspök Rómában 1972. február 13-án.

–Mikor készül el a film és hol láthatjuk majd?

V. L.: A támogatási szerződésben foglaltak szerint egy esztendő áll rendelkezésre a megvalósításhoz, vagyis Isten segédelmével 2019 késő tavaszán, kora nyarán már invitálni fogjuk a nézőket a csíkszeredai és a gyergyószentmiklósi díszbemutatókra. A filmet a magyar köztelevízió is műsorra tűzi majd, ezt államtitkár úr is kifejezetten kérte. Igény és a szükséges feltételek megléte esetén további vetítéseket is szervezünk majd a főegyházmegyében és azon túl, ezzel párhuzamosan pedig elkezdjük előkészíteni a film későbbi, DVD-n való kiadását.

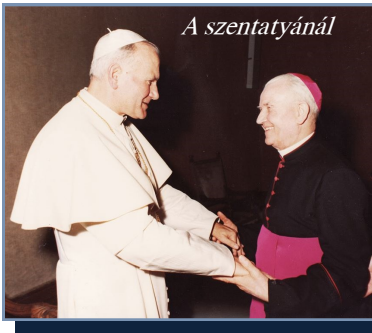
–Van-e valami, amivel a főegyházmegye pappjai és hívei hozzájárulhatnak a munkához, az adatgyűjtéshez?

V. G.: Szívesen fogadnánk korabeli videofelvételeket, hogy azokból rövid részletek bekerülhessenek a filmbe. Jakab püspök főpásztori éveiben már készültek ilyen felvételek, főként papszentelések, templommegáldások, bérmálások alkalmával. Sokat jelentene, ha a ma élő tanúk visszatekintéseibe egy-egy mozgóképet is beilleszthetnénk Jakab Antalról. Ha valakinek van ilyen felvétel a birtokában és szívesen felajánlja a dokumentumfilm számára, nagyon hálásan megköszönjük. Az átadás-átvétel módjáról e-mail-címünkön (jakabantalkor@gmail.com) vagy közösségi oldalunkon keresztül (<https://www.facebook.com/jakabantalkeresztenykor/>) tudunk egyeztetni.

A Jakab Antal Keresztény Kör tevékenységének fő irányvonalát a kerek évfordulók határozzák meg, ezekhez kapcsolódóan szerkesztik könyveiket, kezdeményezik programjaikat és keresik fel különböző rendezvényekkel Erdély, valamint a nyugati diaszpóra magyar közösségeit. A dokumentumfilm ügye mellett a 2018-as évre milyen más terveik vannak?

V. L.: Ebben az évben emlékezünk Jakab Antal püspök halálának 25. évfordulójára, ugyanakkor az első világháború – amelyet Jakab Antal püspök és családja is viszontagságosan és veszteségekkel vészelt át – befejezésének századik évfordulója évében vagyunk: 1918 nyarán utazott haza Hajdúnánásról az 1916-os nagy székely menekülés befogadottjainak utolsó csoportja Gyergyó távolabbi részeibe és a Gyimesekbe. Idén ennek a centenáriumára készül a hajdúsági kisváros, és mi, terveink szerint, szeptemberben velük ünnepelünk.

Ezen kívül közreműködői, támogatói és/vagy háttérsegítséggel igyekszünk továbbra is jelen lenni a Jakab Antal emlékéhez fűződő,

A szentatyánál

valamint az általa képviselt értékeket megjelenítő eseményeken, és természetesen átadjuk a nevét viselő elismerést, a Jakab Antal-emlékdíjat is.

Megjelent: ROMKAT.ro, 2018. június 13.

KAPUI ÁGOTA

MÁR NEM EMEL

(Apámnak)

Már nem emel
és nem lök el magától
a megbékélés
homlokon simít
és kézfejen
a foltokat a zápor
lemossa majd
a kor pigmentjeit
én siratom
már mintha holnap volna
pedig a mában
néha láthatom

még üldögél
mint karszékének foglya
az arca ívén
ott a fájdalom
még tart a váll
és gerincét a vénség
nem törte meg
a fején glória
a két szemén
már ott az égi kékség
és várja őt
az Úrnak jó fia

Ismertem Kapui Ágota szüleit - édesanyja tanárom volt a mai Székely Mikó Kollégiumban. Édesapjának ajánlott verse közlésére engedélyt adott június 18-án a facebook-on, hogy aztán a rettenetes hírre ébredjünk 19-én.

IN MEMORIAM

KAPUI ÁGOTA

(Sepsiszentgyörgy, 1955. május 15. – 2018. június 19.) magyar költő, szerkesztő.

Középiskolát szülővárosában az 1. számú Líceumban végzett (1974), a kolozsvári Babeş-Bolyai Tudományegyetemen magyar-francia szakos tanári oklevelet szerzett (1979). A sepsiszentgyörgyi Gép- és Gépalkatrészgyártó Üzem fordítójaként működött.

Első verseit a Gyökerek közölte. 1974-től rendszeresen jelentek meg versei az Utunk, Korunk, Igaz Szó, Művelődés, Dolgozó Nő, Echinox, Napoca Universitară, Napsugár, a Haza Sólymai, Igazság, Brassói Lapok, Megyei Tükör hasábjain. Variánsok a szabadságra c. versével nyitott a fiatal írók Ötödik Évszak c. antológiája (Marosvásárhely, 1980), s benne volt az Art'húr antológiában is.

Nyudjék békében!

ABRAHÁM DOLLI CSILLA

TAVASZI KÉPZŐMŰVÉSZETI TÁRLAT TORONTÓBAN

Maradandó élménnyel lettek gazdagabbak mindazok, akik ellátogattak a Kanadai Magyar Képzőművészek Egyesületének kiállítására, amelynek az Art Square Gallery adott otthont Torontó belvárosában. A műélvezők ezúttal olyan kilenc magyar származású művész legfrissebb alkotásait tekinthették meg, akik közül néhányan igen rangos művészi elismerést vívtak ki maguknak Kanadában is. Az ünnepélyes állófogadáson a HuVAC egyesület elnökével, Schulz Gáborral beszélgettem.

Festők, szobrászok, fotóművészek nyüzsgtek a meghitt, barátságos atmoszférájú művészgalériában, ahol mindannyin büszkén és őszintén meséltek az érdeklődőknek arról, hogy mi is inspirálta őket az alkotásaik elkészülésében. Volt, aki magyarul, de olyanok is akadtak, akik inkább már angol nyelven beszéltek egyedi és különleges hangulatú műveikről, a pályafutásukról, megpróbáltatásairól. Megtudtam, hogy néhányan közülük főfoglalkozású művészek, mások azonban csak mellékfoglalkozásként, vagy csupán kedvtelésből alkotnak. Egy bizonyos: minden alkotó beletette a szívét-lelkét a munkájába és maradandót teremtve üzen valami fontosat nekünk, nézőknek, amelyen egy kicsit elgondolkozhatunk.

„A Kanadai Magyar Képzőművészek egyesületét erős összefogás és csapatmunka jellemzi, amelyre nagyon büszke vagyok és örülök, hogy ennek a művész társaságnak a tagja lehetek” – kezdte Schultz Gábor a Kanada Magyar Képzőművészek Egyesületének elnöke. „Kilenc művésznünk legfrissebb alkotásai láthatók ezen a tavaszi kiállításon. A tárlat kiállított darabjait tíz napon keresztül láthatják az érdeklődők az Art Square Gallery-ban. Ez a színhely nagyon előnyös helyen fekszik, ezért rendszeresen igénybe vesszük, ugyanis közvetlenül a világhírű Art Gallery of Ontario-val szemben található. Legnagyobb örömünkre, sok ember betéved ide és pozitív visszajelzéseket kapunk munkáinkról.

A téma ezúttal kötetlen volt, ezért változatosan festményeket, fotókat, rajzgrafikákat, domborműveket és kerámiákat tekinthetnek meg a kedves érdeklődők.”

**2018 Hungarian Visual Artists of Canada
Fine Arts Show and Sale
Art Square Gallery, 334 Dundas Street West, Toronto
Tuesday, May 8, 2018 to Monday, May 21, 2018**

**Istvan Aggott-Honsch
Eva Bell
Peter Cserhati
Nandor Horthy
Attila Keszei
Kati Lowy
Lorant Szabo
Eva Turkewitsch**

**Opening Reception: Thursday, May 10, 2018
7:00 pm to 9:00 pm**

Az egyesület elnöke elmondta azt is, hogy a Hungarian Visual Artist of Canada 2000-ben alakult, jelenleg 30-35 aktív taggal rendelkezik és körülbelül 50-60 taggal vannak kapcsolatban, akik a HuVAC keretében munkáikat rendszeresen kiállíthatják.

„A legfiatalabb művésztársunk most jár egyetemre, a legidősebb pedig most töltötte be a kilencvenedik életévét” – folytatta Schultz Gábor. „Hisszük, hogy a művészet összekötő híd emberek, nemzedékek, népek között, közvetít különböző érdekeltségű csoportok között, kitágítja az emberi érdeklődés látókörét, segít a dolgok közös megtapasztalásában.”

A HuVAC következő kiállítása egyedülálló módon egy online tárlat lesz, amelyet ezáltal a világ bármely pontjáról megtekinthető lesz és az érdeklődők megvásárolhatják a számukra tetsző alkotásokat is. Az online kiállítást a huvac.ca oldalon lehet majd követni az év második felében.

SZABÓ LŐRINC

IMA A GYERMEKEKÉRT

Fák, csillagok, állatok és kövek
szeressétek a gyermekeimet.
Ha messze voltak tőlem, azalatt
eddig is rátok bízam sorsukat.

Énhozzám mindig csak jók voltakatok,
szeressétek őket, ha meghalok.
Tél, tavasz, nyár, ősz, folyók, ligetek,
szeressétek a gyermekeimet.

Te, homokos, köves, aszfaltos út,
vezesd okosan a lányt, a fiút.
Csókold helyettem, szél, az arcukat,
fű, kő, légy párna a fejük alatt.

Kínáld őket gyümölcscsel, almafa,
tanítsd őket csillagos éjszaka.
Tanítsd, melengesd te is, drága nap,
csempészd zsebükbe titkos aranyad.

S ti mind, élő és holt anyagok,
tanítsátok őket, felhők, sasok,
Vad villámok, jó hangyák, kis csigák,
vigyázz reájuk, hatalmas világ.

Az ember gonosz, benne nem bízom,
De tűz, víz, ég, s föld igaz rokonom.
Igaz rokon, hozzátok fordulok,
tűz, víz, ég s föld leszek, ha meghalok;

Tűz, víz, ég és föld s minden istenek:
szeressétek, akiket szeretek.

SZABÓ LŐRINC

NYÁRI HAJNAL

(egy verseskönyv olvasása után)

Becsuktam a könyvedet, nincs tovább.
Az álom múlik, ébredek:
mint elhagyott tájak a hazatért
utas körül, úgy ködlenek,
úgy úsznak még körültem
a verseid:
új verseidet olvastam, barátom,
este tíztől hajnali háromig.
Most ébredek. S már hallom újra, látom,
amit nem láttam az előbb:
ágyam fejenél vigyázni a villanyt,
kis órámban a ketyegő időt;
a valóság magánya visszahódít
és ami egy volt a fél éjen át,
most kettéválik és mint két kísértet,
nézi egymásban két élet magát.
És fáj, nagyon fáj, hogy egykor mi történt,
hogy elvesztettél s elvesztettelek.
Csak magamat tudtam méltónak hozzád
és hozzám méltónak csak tégedet.
Ha lelkünk vissza sohse formi tört szét,
mondd, mért őrizzük frissnek a sebé?
Ami akkor, rég történt, tévedés volt,
ami azóta, kín és büszkeség.
Ami akkor, rég, és azóta történt,
dac és góg nélkül most csak fájni tud;
a fájdalom közelhoz, s a melegség,
a régi melegség szívemre fut:
most úgy érezlek, ahogy magam érzem,
s a valóságot nem, nem, nem hiszem,
és eljátszom, folytatom életünket,
úgy, ahogy kellett volna hogy legyen:
a tizenöt év mi volt, nem tudom már,
csak ez a perc él, mely visszahozott:

Itt vagy! belépsz! S hallom, hogy felkiáltok,
hallom, hogy felelsz: – Te vagy? – Én vagyok! –
Itt vagy... Kiáltok... de nem is kiáltok...
Itt vagy... De hisz ez oly természetes!
Itt vagy... Nem történt közben semmi... Itt vagy
és csak a tegnap folytatása ez.
Itt vagy?... Dehogy vagy! Fáradt vagyok. Álom
ez az egész... Csak vers!... De az se bánt...

Pillám lehúnyva kérdezlek s a választ
magam mondom, mintha te mondanád...
Itt vagy? Lehet... Már alszom... Jön a hajnal...
Fel kéne kelni... S amit álmodok,
úgy kezdődik, hogy plédbe burkolózva
kint az erkélyen várjuk a napot.

CSIBI BALÁZS

HORTHY NÁNDOR - A HU VAC EGYIK ALAPÍTÓJA ÉS TÖRZSTAGJA

Az új Alaptörvény ihlette nagyképét Áder Jánosnak adományozta az államelnök hivatalos kanadai látogatása alkalmával, ezzel a gesztussal fejezve ki a kanadai magyar diaszpóra háláját, hogy az új magyar államvezetés mindannyiunkat a nemzet részének tekint.

A kanadai magyarok emblématikus alakja nagyon aktív nemcsak alkotóként, hanem szervezőként is. Kanadába kerüléséről, a Hu VAC megalakulásáról, életpasztalatairól beszélgetünk a művész lakásán.

Rengeteg kiállítás volt, ám legszívesebben festményeiről beszél. Mit mesélne el nekünk magáról mint alkotóról? Mi az Ön személyes élettörténete?

Emlékezésben visszamennék 50-60 évet, amikor a kommunista borzalmak idejében, kitelepített családommal együtt Kondoros községben éltünk - már amennyire azt életnek lehetett nevezni. Egy állami gazdaság területén, minden megaláztatást és durvaságot elszenvedve dolgoztunk megerőltető, paraszti munkát.

Egyszer a feleségem azt mondta nekem: "Ha egyszer egy akkora lyuk lesz a határon, hogy azon mi kifizünk, akkor elmegyünk." Nem a hazából akartunk elmenekülni, hanem abból a rendszerből - mert ott nekünk jövőnk nem volt. Ez 1953-ban hangzott el. Az 1956-os forradalom után a magyar lakosság tömege menekült el ott-honról, közöttük voltunk mi is.

Fél évet Olaszországban töltöttünk, majd onnan Winnipegbe kerültünk. Feleségem akkor állapotos volt.

Winnipegben természetesen minden munkát elvállaltam, gyárban is dolgoztam. Egészen addig, amíg összeszedtem annyi pénzt, hogy Torontóba költözhetünk. A költözés után a feleségemet kezdtem rábeszélni, hogy kezdjen festeni, mivel már otthon megmutatkozott a tehetsége.

Bár korábban vízfestéssel dolgozott, Kanadában az olajfestékre tért át. Én mint zenész dolgoztam, mert valamikor szaxofont, klarinétot és fuvolát tanultam. Éjjel dolgoztam mint zenész, nappal a feleségemnek segítettem a képeit eladni. Ekkor találkoztunk egy magyar ügynökkel, Friedmann Bandival, akinek nagyon sokat köszönhetünk, ő vezetett be a festészet kanadai világába.

Attól kezdve a feleségem rendszeresen dolgozott. Én közben kitanultam a címfestési szakmát.

Magamat teljesen autodidakta festőnek tekintem, nem művésznek. Úgy gondolom, hogy az 1500-as évek festői voltak az igazi művészek.

Említette, hogy ötven éve részese a kanadai művészeti életnek. Manapság Torontót képzőművészeti központnak is szokták hívni New York, Párizs és London mellett... Milyen volt a művészi élet ötven évvel ezelőtt?

Az emberek igénye akkor nem is a művészet felé orientálódott, inkább a dekorációs festményeket vették, azoknak volt keletjük. Annak idején mondták: minden házból lekerült a tükrök és helyette festményt helyeztek el. Anyagilag viszont nagyon jó időszak volt, mert mindenki, aki tehetett, képeket vásárolt. Friedmann Bandi, aki ekkor ebben a közegben mozgott, nagyon támogatta, nagyon felvitte a kor magyar festőit és sokukat segített azzal is, hogy témaválasztásban mit "kell" festeni, hogy aztán megélhessen belőle a művész.

Mi soha nem törekedtünk hírnévre, mindig csak az járt az eszünkben, hogy szabadok legyünk és szabadon élhessünk. A festészetben is rengeteget kell dolgozni, megállás nincs. Aki önmagának dolgozik, az 24 órát dolgozik.

Csendélet

Nemcsak alkotóként, de szervezőként is résztvett a torontói művészeti életben. A HUVAC csoport alapítójaként hogy látja, mi volt az a szándék, ami létrehozta az egyesületet?

2000-ben, amikor a millenniumot ünnepeltük, egy nagyszabású kiállítást szerveztek, amiben én is részt vettem. Attól kezdve megvolt az elhatározás, hogy a festőklubot össze kellene hozni. Sokáig voltam elnöke a klubnak, most elnökhelyettesi pozícióban vagyok. A jelenlegi vezető Schultz Gábor, aki nagyon jól intézi a HuVAC dolgait. Nagyon büszke vagyok arra, hogy 18 éven keresztül össze tudtuk tartani ezt a csoportot. Ma már ott tartunk, hogy felemelő érzés egy festőnek közénk tartoznia. Ezt a 18 évet minden szponzorálás nélkül éltük meg. Az utóbbi években a torontói Főkonzulátustól kaptunk anyagi és erkölcsi segítséget, valamint a Kanadai Magyarország című újságtól, Aykler úrtól kapunk rendszeres támogatást hirdetésekben. A Kalejdoszkóp is ingyen közli a hirdetéseinket és tudósít a tárlatokról. Jelenleg három kiállításunk előkészítésén dolgozunk.

2017 novemberében volt legutoljára nagyszabású HuVAC kiállítás. Az eseményen számos fiatal művész is bemutatkozhatott.

Mint említettem, nagyon fontosnak tartjuk a fiatal generáció megjelenését. Az első lépés az volt, hogy Schultz Gábor vette át a vezetést, azóta igyekszünk fiatalokat bevinni a csoportba. A következő online kiállításunkra Kanadából bárholnan, díjmentesen jelentkezhetnek művészek, ha belépnek a szövetségbe. Bízunk abban, hogy nagyon sok fiatal csatlakozik majd így hozzánk.

A festészetben mindig meghatározóak az inspirációk...

Ez egy nehéz felvetés... Annyi művész élt a történelem során. Képzelnék csak el, a Sixtusi kápolna mennyezetét megfestő művész, aki több mint 500 évvel ezelőtt dolgozott a freskókon - azok jelentik szerintem az igazi művészetet! Akkoriban nem voltak elektronikus készülékek, s mégis felfoghatatlan csodákat alkottak - ez az igazi művészet. Manapság annyi mázolványt látni a piacon, a galériákban. Az ember ilyenkor azt mondja: ez nem művészet... Azok, akik csak absztrakt képeket tudnak festeni, azok véleményem szerint nem művészek, abban nincs művészet, csak a véletlen sikere.

A digitális forradalom a festészetet is elérte, manapság már számítógépen is létre hozható akár festmény, akár más művészeti ág, online aukciósházakban vehetnek az érdeklődők képeket. Ön mit gondol erről a fejlődésről, mi lesz a jövő?

A digitális művészethez nem értek. Gyönyörű dolgokat látni, de nekem az a véleményem, hogy - mint ahogyan a zenében a klasszikus zenének mindig meglesz a közönsége - a klasszikus festés sem fog eltűnni.

KÁNYÁDI SÁNDOR

ALBERT ERNŐNEK SEPSISZENTGYÖRGYRE

Két jó barát, két kommunista,
Te, meg én
talpaltunk a háromszéki
mezők ösvényén.
Mentünk jó kedvvel,
egymást hátba-hátba verve,
míg mellettünk egy székely
kaszáját pengette-fente, s izzadott.
Hogy ráköszöntünk, a kaszás székely
biccentett-forma: kaszanyéllal,
s morgott valami fukar jónapot.
Zavarta a mi széles kedvünk.
Hát amikor ösvényt vesztve,
– időnk is volt, az állomás se messze –,
„léhán” a fűbe heveredtünk!
Ő nem tudhatta, kezünk is marta
kapa s kaszanyél,
csak azt látta, hogy a fűben
két „dologkerülő” henyél.
Két „tekergő” fújja a füstöt,
s illetlenül nagyokat kacag.
Hogy még a gyöngö fűszálak is
megbotránkozzanak!
Pedig kacagni, kacagni kellett.
Hát nem kacagni való?
Miattunk strapálta magát fél délután egy ló.
Miattunk fogtak be, hiába szabadkoztunk:
gyalog vagyunk szokva,
székérre tettek, úgy vittek ki, ki az aratóba.
Jaj, ha apám megtudná, ha apád látta volna!
Mert azt sem tudta az a szikár kaszás,
– míg talán az istenünket szidta –,
a te apád takács,
az enyém földműves, kollektivista.
Azt sem tudta, honnan is tudta volna,
én hosszú kilométereket róva,
azért mentem, hogy legyen füstölnivalója,
ecet a levesbe, s hogy az asszony
mindent, de mindent megkaphasson a boltban...
Csoda-e hát, ha jókedvű voltam?!
Sejthette-e, hogy téged, még ott is,
a fűbe dölve,
a népoktatás jövődjé foglalkoztatott?
Szívedben száz meg száz tervet hordtál.
Csoda-e hát, ha jókedvű voltál?...
Két jó barát, két kommunista,
Te meg én
talpaltunk a háromszéki mezők ösvényén.
Mentünk jókedvvel,
egymást hátba-hátba verve,
míg mellettünk egy székely
kaszáját pengette-fente.

1956

KÁNYÁDI SÁNDOR

SIRÁLYTÁNC

Sirályok táncoltak, keringőztek
a víz fölött.
S az öreg tenger – a maga módján –
gyönyörködött,
gyönyörködött bennük, s olykor egy-egy
bárány-szép habot
a kecsesen reálibbenő sirályok
alá ringatott.
Szép is volt ez a szinte magáért való
lengő játék.
Ha sirály volnék – gondoltam –, én is
így csinálnék.
Mert szép is az: a magasság s mélység
peremén
táncolni, keringőzni kecsesen,
könnyedén.
M megbűvölten csodáltam én is ez
ördögi, víg
kenyérkereset szórakoztató,
új cseleit.
És értettem már az egész táncos
ceremóniát:
ki-ki megfogta véle a maga
kis vagy nagy halát.
De nem bántott e szép haszonlesés,
csak akkor szomorodtam el,
mikor a tenger birkózni kezdett
a szelek seregeivel,
s a sirályok, ó, a siráltság, össze-
s szétriadt;
jöllakottan és veszekedve keresték
az árbocokat.
Tágult, s majd elfért egy vitorlában
az egész láthatár.
Nem volt köztük egy égre kiáltó bátor
viharmadár.

1956

AZT KÍVÁNOM...

Azt kívánom, bár remélem,
egyelőre meg nem érem –
azt kívánom, ilyen nyári,
ilyen melegsavú este
jöjjön az a végső álom
sokatlátott két szememre.

1956. június

BÁTYI ZOLTÁN

KÜLVÁROSI ÁRIA

Mondja Zoli bácsi, aztán milyen a nagy Szovjetunió? – repült fel a kérdés egészen a függőfolyosókig. Majer úr küldte, miközben bámult felénk, az irigyelt második emeletre, ahová nem csak szoba-konyha-spájos lakásokat építettek a háború előtt a mesterek, hanem olyan luxust, amibe még fürdőszoba is belefért.

– Milyen lenne? Hát nagy... – válaszolta apám nevetve, és két kézzel emelt fel egy dobozt, de olyan óvatosan, mintha az angol királynő legdrágább kristályvázáját rejtene a ládika, vagy talán még annál is értékesebb kincset. Közben persze azon gondolkodott apám, hogy elége megfontolt és átgondolt volt-e a válasza. Mert hogy Majer úr akkoriban éppen ideológiailag pallérozódott a pártiskola alapfokú tanfolyamán, s amikor apám dobozt emelgetett, hazatérve delegációs útról, Majer úr éppen egy sámlin ülve olvasta Lenin elvtárs valamelyik fontos művének kivonatos változatát. Sőt mi több, talán be is magolta a fontosabb részeket, mert hogy a házkezelősnél tudtára adták: ha nem bővíti ismereteit világnézetből kifolyólag, nagyon könnyen elveszitheti a házmesteri beosztását, és vele együtt azt a lakását is, amit az egyre izmosodó néphatalom utalt ki számára. Már pedig aki Lenint olvas...

– És persze töretlenül fejlődik – tette hozzá apám a biztonság kedvéért, miközben a doboz, amiben magam sem tudtam még milyen kincs érkezett a messzi Odessza városából, még mindig ott emelkedett apám feje fölött.

– Ki fejlődik? Mi fejlődik? – bukkant elő Ábrahámné Piroska néni szép kövér feje is az első emeleti, udvarra néző ablakból, ahogy Kulcsárék gyönyörű kamasz lánya is megállt egy pillanatra. Mintha arcát kínálta volna a Napnak – Na, ide süss, mert ilyet még te sem láttál! –, pedig csak a hírből – Zoli bácsi megérkezett a Szovjetunióból – szeretett volna lecsippenteni kicsivel több információt.

Két perc sem telt el, már az egész ház népe fontosnak érezte, hogy a gangról, vagy az udvarról szemlélje apámat, akit a Szegedi Konzervgyár delegált bele egy élelmiszeripari küldöttségbe. Oly erős volt a párttitkár biztatása – Bátyi elvtárs, ennél nagyobb kitüntetés nem érhet ma Szegeden, de Magyarországon egy embert –, hogy apám egy szóval sem merte emlegetni szent fogadalmát, miszerint ő ugyan rá nem teszi a lábát ukrán földre. Járt már egyszer ott, bakaruhában, Dálnoky Miklós Béla I. magyar hadseregének katonájaként 1944-ben, és bizony, ha lehullott Szegedre karácsony táján az első hó, még mindig meg rázkódott. Mintha azok a békésen szállingózó fehér pelyhek az ukrán hómezők dermesztő hidegét, a domb mögül földrengészerű robajjal előbukkanó harcokocikat is hoznák magukkal. Így aztán utazott, és a mosolyát elnézve, nagyon nem is bánta meg. Vagy csak annak örült, hogy épségben hazaért – magyarázta anyám Kocsisnének, közvetlen szomszédunknak, aki az

ajtófélfának támaszkodva törülgetett egy tányért, és csupán foghegyről vetette oda:

Zoli bácsi, tegye mán le azt a dobozt, mer' még leejti az udvarra, oszt agyoncsap véle valakit.

– Nem doboz ez Mariskám – fordult apám Kocsisnéhez, immár felé nyújtva a ládikát –, hanem egy lemezejátszó.

– Nem mondja...! – jaidult a szó Kocsisnéből. – Hallják, emberek, Zoli bácsi lemezejátszót hozott a ruszlik..., szóval a nagy Szovjetunióból – kiabált le az udvarra, az alattunk körbefutó függőfolyosókra. Az emberek meg úgy tátották a szájukat, mintha a lemezejátszótól elvárnák, hogy sült galambot is röptessen, egyenesen az ő arcukba.

– Nincs ezen mit csodálkozni. A szovjet lemezejátszógyártás a világ élvonalába tartozik – kommentálta az ügyet Maczelka úr.

– Ebben a házban akkor is ez az első – dörrent Ábrahámné hangja.

– Hát éppen itt volt már az ideje. Az amerikaiak már a Holdra is leszálltak tavaly nyáron, akkor nekünk is kijár egy lemezejátszó – mordult az öreg Dömötör a lépcsőházból.

Meg is állt a levegő az ő mozgásában, mintha még a nyári megre is ráfagyott volna néhány jégcsap ettől a néhány szótól. Mindenki Majer urat figyelte, de ő egy vállrándítással elintézte az ügyet. Az öreg Dömötör iszákos alak, a múlt csökevénye, észre sem veszi a nagyipari mezőgazdaság hatalmas sikereit, téveszített földjét siratja, tanyáról szédült be a városba, vele nem kell törődni – mondta Majer úr korábban már többször is. A vállrándításból az is kiderült: néhány, Amerikát dicsőítő szóval, különösen olyan szóval, ami az öreg Dömötör szájából esik ki, nem lehet felszaggatni a szocializmus szorgos munkával lerakott alapjait.

– És a zenét, a lemezejátszó hangját mikor hallgathatjuk meg? – nevette el magát a Kulcsárék gyönyörű szép lánya, mint aki egy szép dal reményében máris édes bizsergést érez a fülében.

– Hamarosan. De még nem most. Ahhoz lemez is kell, nem is akármilyen – nevetett apám is, majd eltűntünk a lakásunk gyomrában.

Teltek a napok, de apám lemezejátszója néma maradt.

– Talán irigyli tőlünk a faterod a lemezejátszó hangját? Vagy kiderült, hogy rossz? Esetleg titokban hallgattátok, de már el is romlott? – ütöttek arcon az udvaron játszó kölykök kérdései, amikor délutánoként letévedtem közéjük.

– Még én se hallottam. Azt mondta, nem kell kapkodni, mert még a végén levere valamit – toltam ki a választ szégyenlős kínomtól vörösödő fejből.

A kölykök persze egy szavamat sem hitték el, mint ahogy apjuk, anyjuk, vagy éppen az öreg Dömötör sem, aki egy este megragadta a karom, borszagú leheletétől eltorzult az arcom.

– Mondd mán mög az apádnak, hogy köllene mán az a zene, hadd táncojjunk.

– Osztályvezető a konzervgyárban. Mégis mit vártál tőle? – hallottam meg Soós bácsi szavait, amikor a következő szombaton délután Ábrahám Jani bácsit hívta focimeccsre. Rám nézett közben, mögöttük elsuhanó árnyam nem zavarta. És még köpött is a lépcsőház kövére, mintha egy köpéssel el lehetne intézni minden fájdalmat, megaláztatást, csalódottságot.

– Az én apukám nem ilyen! – kiabáltam vissza, hónom alatt egy Dózsa-pályáról elemelt, rongyosra rugdosott bőrfocival. Majd... Majd megállt az idő, megállt az időben minden mozdulat.

Megszólt a lemezjátszó, méghozzá kristálytisza hangon. És a lemezjátszóból előbújt a dal. Előbb csak halkán, mintha valamitől tartva, óvatosan szeretne körbelépdelni a függőfolyosókon, alászállni az udvarra, ahol a frissen teregetett ruhákat éppen langyos szellő puszilgatta. Majd mind nagyobb erővel törte szét a szombat délutáni lusta csöndet, csalta ki az embereket a dohos lakásokból. Az első mondatokat – Mint száműzött, ki vándorol a sűrű éjen át, s vad fürgetegben nem lelé vezérlő csillagát – alig hallottam. De mire az énekes már arról dalolt, hogy az emberszív is úgy bolyong, oly egyes-egyedül, úgy tépi künn az orkán, mint az önvád itt belül – már visszarohtantam az udvarra, és szaladt velem Soós bácsi és szaladt Ábrahám Jani bácsi is. Minden ajtón tódultak ki az emberek, az arcok a második emelet felé fordultak, ahol egy kis asztalkán állt az én apám Szovjetunióból hozott lemezjátszója, amiből áradt, repült, szárnyalt a zene.

– Simándy. Ez a Simándy József – sírta el magát Ábrahám néni. – Én még láttam, amikor Szegeden volt kezdő operaénekes, bizony, hogy láttam... – magyarázta, de komor tekintetek csöndre intették.

– Csak egy nagy érzés éltetett sok gond és gyász alatt, hogy szent hazám és hős nevem szeplőtlen megmarad – röptek ki az újabb hangok a lemezjátszóból, én meg csak bámultam ki a fejemből, mert fel nem foghattam, miért csillognak annyira a szemek, miért áll szinte vigyázz állásban mindenki azon a billegős téglákkal kikövezett udvaron Szeged szegénységzagú bérházában. Ott, ahol még soha nem hallottam operáról, Simándyról, de még a szegedi színházról sem sokat.

– S míg ott töprenkedem, hazám borítja szemfödél, s elvész becsületem... – énekelt Simándy, de úgy ám, mintha ott állna közöttünk. Amikor pedig felcsendült – Hazám, hazám, te mindenem, tudom, hogy mindenem neked köszönhetem... – az udvart, a függőfolyosókat megtöltők előbb halk dúdolásba kezdtek, majd ez a furcsa morajlás egyszer csak átváltott halk éneklésbe. Olyan halkba, ami nem bánthatja meg Simándy Józsefet, és egyetlen hangot sem takarhat el csodálatos dalából. Apám magasra emelt kézzel nézett le ránk. Anyám, aki annyszer elátkozta már ezt a világot, amikor hullafáradtan hazaért a lecsószagú gyárból, sírt, ahogy sírtak ott még vagy öten.

– Arany mezők, ezüst folyók, hős vértől ázottak, könnytől áradók. Sajgó sebet felejtí Bánk, zokog, de szolgálja népe szent javát – énekelt Simándy, és láttam az arcokon, ők már nem egy bérházban bámulnak a függőfolyosónk felé. Színházban állnak, fent egy csodásan díszített színpadon, és apám már nem a konzervgyár osztályvezetője, hanem egy híres karmester, akinek minden mozdulatát lesi Ábrahám néni, meg Kocsis néni, meg Marika néni, a Király Feri bácsi felesége, de még a szépséges Kulcsár lány is.

Közben – te jó ég! – a ház emelkedni kezdett, mint aminek a kéményeire hatalmas léggömböket kötözték. Én is emelkedtem vele, mint ahogy emelkedett Majer úr is, kezében a kivonatolt Lenin könyvvel, ami soha nem volt olyan súlytalan, nyomtathatták bármilyen papírra is, mint abban a pillanatban, amikor ama bizonyos Simándy József beleénekelte tikasztó nyarunkba – Magyar hazám, te mindenem! Szép érted élni, érted halni, Te hős magyar hazám...

A dal végén (amiről megtudtam később, nem dal az, te gyerek, hanem aria...) apám leengedte a kezét, ujjai a nadrágja szárához simultak. A sosem volt léggömbökből kisuillant a levegő, házunk megint ott állt a Kossuth Lajosról elnevezett sugárút páros számokkal megjelölt házai között.

Az öreg Dömötör meg úgy sírt a lépcsőházi lakásának lépcsőjén ülve, mint aki attól retteg, soha többé nem látja meg reggel a ház sarkánál égre kapaszkodó Napot.

2018
MÁTYÁS KIRÁLY
EMLEKÉV

BETHLEN GÁBOR
Alapkezelő Zrt.

Reneszánsz nap

Idén szeptemberben a Mátyás király- emlékév keretében ünnepeljük meg a Kalejdoszkóp folyóirat 20. évfordulóját

2018. szeptember 15. - Szent Erzsébet Templom

Desejátékok   Mátyás király kiállításmegnyitó
Lovagi torna és ügyességi játékok   Íjászbemutató
Kirákodó kézművesvásár   Malacsütés
Irodalmi gálaműsor- Kalejdoszkóp évforduló

A programban:

Csadi Zoltán, Bartók Kamaraszínház művésze
Budai Izabella fuvolaművész
Kodály Táncgyűttes
Csángó Unchained
Reneszánsz vacsora
Gáncház

KULTURÁLIS DÍSZELŐADÁS
Árpád Hall, Niagara Falls
2018. szeptember 16. délután

Vivat Matthias!

KÓNYA-HAMAR SÁNDOR

HÁZSONGÁRDI MÉCSESEK

Ezzel a címmel szerettem volna életinterjút készíteni a 88 éves Dávid Gyulával. 2016 októberében, a marosvásárhelyi könyvvásáron bemutatott *1956 Erdélyben és ami utána következett* című könyvének dedikálásakor ebben egyeztünk meg.

Föltett szándékom volt ugyanis, egy jóideje, hogy nem kerek évfordulókon, hanem a 66-ik, 77-ik, 88-ik, s ha lesz ilyen, a 99-ik életévüket betöltő személyiségekkel fogok elbeszélgetni megtett életútjukról.

A 66 éves Csoóri Sándorral s a 77 éves Kántor Lajossal ez sikerült is. S máig bánom, hogy a 88 éves irodalomtörténész, szerkesztő, műfordító és Kolozsvár szolgálatos ötvenhatosával, Dávid Gyulával nem. De valahogy nem jött össze, s most már a 90 éves Dávid Gyuláról kellene írnom. Élő, kitartó „mécsgyűjtő” szándékáról. Arról, hogy az erdélyi magyar sors végeláthatatlan alagútjaiban milyen sokat jelent egy-egy általa meggyújtott „mécset”.

Rendhagyó témák álltak volna rendelkezésemre pedig. Nemcsak a személyesen felvállalt 1956 (a Házsongárdban, diákjaival együtt gyűjtött gyertyát (örökmécset) november 1-én, a forradalom budapesti áldozataiért, s az egy életre szóló, az életére), de a megtorlás és letöltött büntetési idő kockázatai és megpróbáltatásai, szabadulása, majd kiteljesedő irodalomtörténész, könyvkiadói pályája, valamint a történelem, irodalom és közélet bozótosában csatangoló közéleti embert is szerettem volna kérdezni, hallgatni - és miért ne? - csodálni emlékei, tapasztalatai kiterítése és felidézése közben. Mint aki úgy élte át és túl a XX. századot s lépett át és menetel a XXI-ben, mintha a 100-ig már meg sem állna (hiszen megelőlegezte az árát!), fiatalosan, tervekkel tele, feltartóztatlanul...

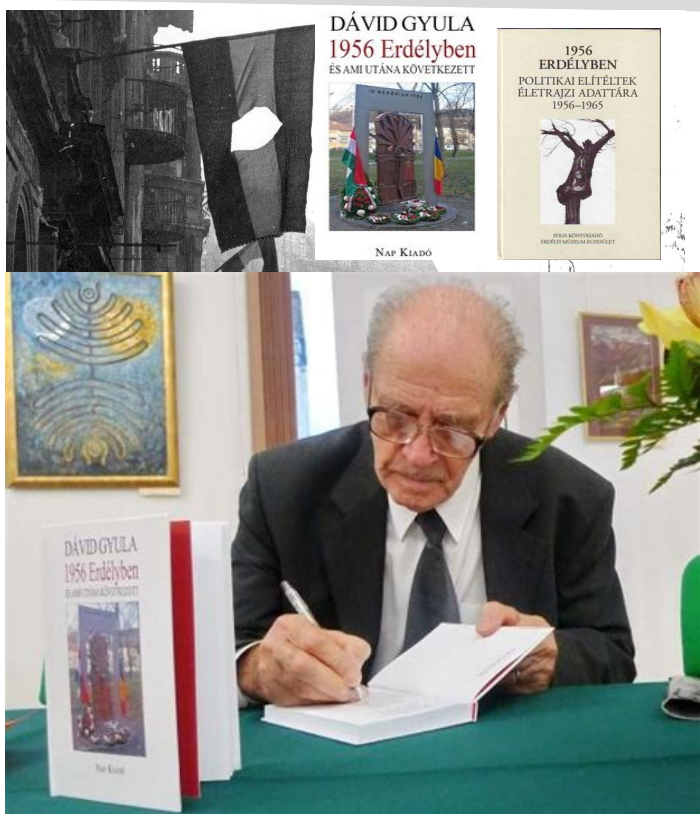
Hogy mit jelentett 1956 Romániában és mit következményként, megtorlásban áldozatként szenvedni is azért, azt éppen ő fogalmazta meg, nemcsak a már említett kötetében, de a László Dezső emlékezetét felelevenítő kötetben (szerkesztette Cseke Péter) szereplő írásában is:

„Csak az érti meg igazán ezt a huszadik századot, aki megjárta a börtönt, a lágert, vagy fogságot (...). Csakhogy a körülmények torz fintora szerint erre a „megértésre” a huszadik századi emberiség gonoszabbik fele próbálta eljuttatni a jobbak felét. Emberileg alig nevezhető elmék dolgozták ki az Ember megalázásának, megkínzásának, lelki megtöretésének, sőt fizikai megsemmisítésének ördögi mechanizmusait, s működtették őket a kezükben lévő hatalom minden eszközével. Auschwitzok, Gulágok, Duna-csatornák sokaságával van teleszórva ez huszadik század, amelynél sötétebbet nem produkált még az emberiség – kegyetlenségekben igazán nem szükölködő – története.”

Az emberi méltóság azonban nemcsak a múlt történelmi és emberi létbölcsélet magatartáselvéből származik. Ezért a kényszerűséghez és kiszolgáltatottságokhoz való emberi viszonyulásban annyi a megfogható és elfogadható, amennyi egy emberi viselkedésben s egy írástudó életművében nemcsak lemérhető, de tetten is érhető, mert a szabadság és rabság szintjéről-fokáról tudósít. Emlékezzünk csak arra, hogy börtönévei alatt a Bolyai Egyetem 1959- es beolvasztását – mint Európa történetében páratlan kulturális merényletet és kulturális genocidiumnak minősíthető erőszakot – hogyan élte meg fogolytársaival, s mégis hogyan készült arra, hogy szabadulása után, újra részt vállaljon egy kisebbségbe kényszerített emberi közösség sorsában, predestinált „mécsgyűjtésében”...

Élete bizonyítja, hogy bármilyen diktatúrát túl lehet élni, s lehet tisztességesnek és autonomnak is megmaradni, következetesen ragaszkodni olyan egyetemes emberi értékekhez, mint az emberi méltóság, a közösségért való önzetlen kiállás, szolidaritás - még börtöni körülmények között is, majd szabadultán, de megfigyeltlen is... És lehet maradandót alkotni (*Petőfi Erdélyben, Mikó Imrével együtt*), vagy ahogyan 1994-től a Romániai Magyar Irodalmi Lexikon főszerkesztőjeként

Dávid Gyula dedikál

tető alá hozta és kiadta a hiányzó III., IV., V. és V. bisz kötetit. Hogy a Kritérium, majd nyugdíjaztatása után, a Polisz szerkesztőjeként megszerkesztett, lefordított, kiadott könyvek sokaságáról se feledkezzünk meg!

Az 1956 Erdélyben – Politikai elítéltek életrajzi adattára című könyvről pedig, mely a mai napig az 1956-os kolozsvári események legmegbízhatóbb krónikája, végképp nem! Még akkor sem, ha néha szomorúan be is vallja, hogy nagyon elkésérik a tény, hogy még a rendszerváltoztatás után sem épült be a magyar közgondolkodásba az 1956-os forradalom hősi öröksége, s úgy tűnik, hogy csak azoknak fontos a forradalom emlékezete, akik átélték és végigcsinálták, akik pedig egyre kevesebben vannak még életben ..! S mégis reméli, hogy talán, a magyar 1956-ra – számunkra is - az Európai Unió a válasz. A „közös fazék, amelyben együtt fogunk megfőni.”

Legutóbb az EME életműdíjának átvételekor találkoztunk-paroláztunk, és a díj fogadására kisietésekor ismét alkalmunk volt megcsodálni tartásos alakját, gyors, szaporázó, megmegiramodó lépteit. Mint, ahogy Kolozsvár utcáin is, naponta látni..!

Fiatalos tempója, mozdulatai és rugalmas léptei messze meghazudtolják felgyült évtizedeit. Nem tudom miért, de nagyon hiszem, hogy azt a 99 éves életinterjú is még elkészíthetem Vele!

VAS ISTVÁN

MIKOR A RÓZSÁK NYÍLNI KEZDTEK

Emlékszel? amikor a rózsák nyílni kezdtek,
Már nem voltunk fiatalok –
Házunk körül virágzó sírkeresztek,
Szívünkben sok friss halott.

Tudtuk, hogy a boldogság lopott jószág,
Akkor is, ha férj – feleség
Nézi, hogy bomlanak bokron a babarózsák,
Fogják egymás kezét.

Sok hajszálad lett ősz éppen abban az évben –
Emlékszel? volt is oka.
De ami fekete maradt, még feketébben
Ragyogott, mint valaha.

Szemedbe, a töretlen csodájú, vad tükörbe
Tört fényeket rejtett a rémület,
És zavarosabb lett tiszta, haragos zöldje
S attól lett édesebb.

Újjongó áhítattal ébredtünk reggelente,
Te a kertre, én terád -,
Ez az öreg nyarunk szelíden betemette
Velencét s Angliát.

Mint furcsa ráadást vagy veszélyes messzeséget
Kezdtük nézni a holnapot –
Ez volt az a nyár, mikor a tél szele szíved
Koszorújába kapott.

Volt vidámabb nyarunk s merészebb azelőtt,
De emlékszel? ez volt a legszebb.
Némán kertünkbe hajoltak a szomszéd temetők,
Mikor a rózsák nyílni kezdtek.

„A rendszert az egész magyar nép söpörte el. (...) A világon páratlan szabadságharc volt ez, a fiatal nemzedékkel a népünk élén. A szabadságharc azért folyt, mert a nemzet szabadon akart dönteni arról, hogy miképpen éljen. Szabadon akar határozni sorsa, államának igazgatása, munkájának értékesítése felől.” *Mindszenty József (1956)*

„Üdv néked, Ifjúság! Üdvöz légy magyar nép,
ki lángban és vérben születettél meg újra
három nagy éjszakán vad ágyúdörgésben! ...” *Sinka István*

SURJÁN LÁSZLÓ

ELMÉLKEDÉSEK - „*értsed a szót, szóljon a Lélek*”

Épp azon gondolkodtam, hogy az írogatással-olvasgatással töltött napjaim sorából hogyan emelkedhet ünneppé a Pünkösöd, amikor Radnai István küldött egy verset. A provokatív cím: „Két nap lustálkodás”, voltaképp kritika. Nem a két napig tartó munkaszünet teszi az ünnepet. Nem azért kezdem a helyesírási szabályokkal dacolva nagy kezdőbetűvel a szót: Pünkösöd, hogy a 48 órás munkamentességet ünnepelem.

Radnai nehéz verset küldött, két nap sem elég, hogy megfejtsük. Azt már második olvasásra érzem, hogy méltó a vers a megfejtésre: hogy *értsed a szót, szóljon a Lélek*.

Most azonban maradok az első olvasás benyomásánál, és ünnepelek, mert csodálatos képpel ajándékozott meg mindannyiunkat charta-társunk, Radnai István: EGY HÁZ LAKÓJA A MAGYAR, CSAK ARÁNYTALAN SZOBÁKRA OSZTVA.

Trianon árnyéka és 2004. december 5-ének mélységes fájdalma van ebben a sorban. De benne van a megoldás is: Fel kell fogunk, hogy egyazon ház lakói vagyunk, s ekként – szobákra tagolás ide vagy oda, – összetartozunk. Ez az összetartozás pedig, ha nem marad üres szó, hanem belénk ivódik, úrrá lehet azon a bajon, hogy *az ország az élő éjszakában részekre szakadt*. Álljon itt az egész vers:

RADNAI ISTVÁN

KÉT NAP LUSTÁLKODÁS

Nem lehet a lélek mind csak saját nyelvét érti
nincs az az apostol aki saruját le nem rázná
nincs az a parázna tolvaj akit elítélek
nem visz rá a lélek ne ítélj megítéltetem én is

hát ünnepeljük a napfényt kövessünk keresztalját
egy ház lakója a magyar csak aránytalan szobákra osztva
míg isten ege alatt a templom befogad
hová szállnak a lélek lángnyelvei

vagy maga az ördög ne kísértsd uradat istenedet
van-e angyal aki egy bombát meg nem állít
gyermek-istenre nem hallgatnának
vagy elkárhozottak mind bombázók és angyalok

hogy értsed a szót szóljon a lélek a lélek
is magára maradt akkor
maga teremtő isteni személy s az ország
hercegem az élő éjszakában részekre szakadt.

Mi következik ebből? **Tégy a részekre szakadás ellen!** Nyújts kezet, szólj egy jó szót, küldj egy üdvözlő levelet: ÖSSZETARTOZUNK. A lélek Radnai versében két nap lustálkodás helyett felkészít június 4-ére, ami ugye nem a gyász napja, hanem a túl sok szobás magyar nemzet összetartozásáé. De ugye nem állunk meg itt? Nem lehet egy évben csak egy napig gondolni arra, amire mindennap kellene. Ne az elválasztó közfalakat akard kiütni, de fond körül a házat, – s keresztbe-kasul a szobákat – a szeretett összetartó kötelével. Köszönjük, István!

Él a nagy Isten és semmisse megy kárba.
Magyarok se lettünk pusztulni hiába,
hanem példát adni valamennyi népnek,
mily görbék s biztosak pályái az égnek.
Ebből tudhatod már, mi a magyar dolga,

hogy az erős előtt meg ne hunyászkodna.
Erős igazsággal az erőszak ellen:
így élj, s nem kell félned, veled már az
Isten.
Kelnek a zsarnokok, tűnnek a zsarnokok.

Te maradsz, te várhatsz, nagy a te zálogod.
Zsibbad a szabadság, de titkon bizsereg,
és jön az igazság, közelebb, közelebb...

Babits Mihály: Áldás a magyarra (részlet)

RADNAI ISTVÁN

UTOLSÓ FELVONÁS

(reflexó Seléndy Balázs versére)

az élet kortalan mint a milliárdok
minden nappal egy nullával gazdagabb
mire a szám margótól margóig betölti a sort
az értékek hullanak a nullák maradnak

ahogy a gerincded tengelye hajol
már nem gyermeked sem unokád föléd
csak lábad alatt a földet
rájössz életed botlás

a szinuszok olykor kövérek
szíved órája másfelet üt
hiába gyorsul te lemaradsz
máskor szinte megáll mint te a sarkon

az élet kortalan csak te haladsz a korrall
a kor fáj beléd vág a történelem szikéje

A PIROGRÁNIT ŐSZINTESÉGE

törékeny a lét vékonyodik a csont
szikla-gránit az akarat és tűzvörös
benne acélfúrót tör a kór
kullancsként beleszakad önös
érdek lenne az az életöszton
mondd el fáj-e még ahogy vonul
az idegek sugárútján fékez
nyeled mint könnyet s feltolul
ajkodon mégis tudom hogy vérzel
és bőröd alatt görcsöl a közérzet

mosoly-ernyő alatt rejtet el arcodat
elmondod nekem a szemeden
egy fátyolfelhő alól kifakad
páncélod kulcsra zárt szerelem

BECSAPTAK

szegény bagoly fölébredt
most öntik az ürgéket
de a tolla megázik
szegény bagoly megfázik
ajánlás
szegény író megázik
ázik könyve folyik könnye
a villámok tegeznek
napot lesi bárcsak jönne

RADNAI ISTVÁN:

TÖRTÉNELEM UBORKÁVAL

szoborként állok valaki eltörte talpaim
az élettől kölcsönbe kapott siklás
éjjel mintha minden járműnek
kijárási tilalom jutna csak pelyhek
sokszögű hócsillag a lámpafényben

szoborként állok álmokkép megmerevedve
az első kocka továbbtekerheted
belelépsz életembe égi madárról
lelkemre vet fényt a sztálingyertya
tovább tekerheted de nem ajánlom

még fiatal vagyok a néptelen utcán
mint idill lenne a szupernyolcas
felfűzve szerelmeim a celluloidra
nagyapám is homlokán golyónyom
a bemenet az oroszok bejövetele

hullanak ötszögű csillagok a parlament
megtisztul csizmák állnak csak a harsogó téren
nem történt semmi záhony is kiskapu
a szavak lánctalpai csak visszafelől
tárgyalj a világgal fegyverszünetről

szoborként a két törött lécen
ifjúságodnak újabb atyai pofon
öregkorodra seggbe rúgnak
hol sarlót kalapácsot látsz

hol csillagokat a béna éjszakában

begördül a szomszéd terepjárója
a városból ki sem lépett a kerületből
cingár kísértet burzsuj feleség
találghatod hogy milyen nyelven
vesztedre jármot váltasz mindig akad unió

merevre fagyva a törött síléceken
lánctalpakat láncokat csörögni hallok
üvegpáncélokban üléstermeken
lopott csillagok alatt csapkod magából kikelve

csendes asszony nap várhat lába alatt a holddal

csak állsz és bámulsz szoborrá hajolva
törött sítalpak homlokodon bemeneti nyílás
agyadba új törvény buggyan
rossz álom maradsz de külországga

lett a hazai földön csizmák lánctalpak
holdnépe áradás görbe uborkák

EARLY BIRD SPECIAL 2019

Show your business to the community,
Get new customers, extend your business with
the help of Corvina Directory book.
Be a part of the high quality publication.

20% discount DON'T MISS THE DISCOUNT PRICES.
CALL US FOR MORE INFORMATION

15th Edition

corvina
HUNGARIAN CANADIAN BUSINESS DIRECTORY

Serving the community since 2005

Tel: 416 508 5197 www.corvina.ca info@corvina.ca

KANADAI / AMERIKAI
MAGYARSÁG

1949 óta szolgálja a nyugatra szakadt magyar közösséget.

Elismerten, a nyugati világ legnagyobb példányszámban megjelenő magyar hetilapja. Megjelenik minden szerdán délelőtt, és még aznap olvashatják, akik megvásárolják a torontói magyar üzletekben. Előfizetés \$75 egy évre vagy \$40 félévre, postázással. A legfrissebb magyarországi, nemzetközi és sport híreket foglalja össze lapunk minden politikai elhajlás nélkül, mint a múltban. A Magyarországon hirdető több ezer olvasóhoz szólhatnak! Olvassa, hirdessen és rendelje meg a mindenki által szeretett Kékújságot!

A legjobban informált magyar a Magyarorságot olvassa!

Published by: Canadian Hungarian Media non Profit Corp.
747 St. Clair Ave. W. #103.
Toronto, ON M6C 4A4 Canada
Telefon: 416-656-8361, Fax: 416-651-2442

Kiadó: Aykler Béla
Főszerkesztő: Susan Papp
Felelős Szerkesztő: Dr Tanka László
Szerkesztő: Balás Róbert
Számítógépes szerkesztő: Horváth Zsolt
Web: www.kanadaimagyarsag.ca
E-mail: info@kanadaimagyarsag.ca

Reméljük továbbra is szolgálhatjuk a magyarságot a nyugat legnagyobb számú hetilapjával.

PONTOZÓ NÉPTÁNCFESZTIVÁL TORONTÓBAN

42 éve rendezték meg az első Pontozó néptáncversenyt Észak-Amerikában, és azóta (pár év szünettel) nagy sikerrel és hírnévvel fut a rendezvény. A háromnapos fesztiválon volt gyerektáncbázis, kalotaszegi táncoktatás, bál, flashmob - és maga a verseny! Idén is három közismert táncos alkotta a zsűrit: ifj. Zsuráfszky Zoltán, Zsuráfszky-Szabó Judit és Lévai Péter. Sok táncsoport érkezett szerte Kanadából: Torontóból, Hamiltonból, Montreálból és Kitchenerből, sőt az Egyesült Államokból is: Clevelandből, Chicagóból és New Yorkból. Nyolc kategóriában lehetett indulni. A muzsikáról a kanadai Gyanta Banda gondoskodott ifj. Magyar Kálmán vezetésével, mellettük a Magyarországról jött vendégzenészek együttese: Varga István "Kiscsipás", Salamon Soma és Zsombor Bálint. A zenészek a verseny mellett a táncbázisban és a bálban is gondoskodtak a népi dallamokról. A hét végén Lévai Péter és Monozlai Flóra vezetésével a legkisebbek gyermektáncbázisban ismerkedhettek a magyar táncos hagyományokkal. Aki a ka-

lotaszegi táncokra volt kíváncsi, az ifj. Zsuráfszky Zoltántól és Zsuráfszky-Szabó Judittól tanulhatott. A versenyt követő Kalotaszegi bálban a torontói Kodály Táncegyüttes táncosai mérai viseletben jelentek meg.

A hétvége egyik nagy nyilvánosságot kapott eseménye a flash-mob volt: a táncosok Torontó főterén kalotaszegi táncokkal lepték meg a járókelőket. *(Csibi Balázs)*

KÜRTŐSKALÁCSOZNI TORONTÓBAN? - IGEN!

Torontó gasztronómiai forradalom van! Számos nemzet ételkülönlegességeit lehet megtalálni a városban, és örömet látni, hogy köztük jópár magyar hely is van. Az *Eva's Chimneys* a Bloor Street egyik színpontja. Sikerét bizonyítja, hogy az olyan hírneves blogok is, mint a BlogTO beszámoltak róla. Az Instagramon közel 25,000 követőjük is jelzi, hogy az idei nyár slágere a fagyaltos kürtőskalács lesz! A hely két megálmodójával Kristin és Justin Butlerrel beszélgettünk, miközben izlelgettük a finom székely unikumot.

Szinte közhelynek számít, hogy ha magyar ételekről beszélünk, mindenki a gulyásra asszociál... Lehet, hogy Amerikában Éva Kürtőskalácsa lesz az új gulyás?

Kristin: Amikor először elkezdtük a boltot, csak hagyományos kürtőst árultunk és az emberek kérdezték, hogy „miért üres?”. A második évünkben erre reagálva fejlesztettünk és sokféle variációt készítettünk, amivel megtöltöttük a kalácsokat. És ezektől a csokoládékkal, fagyalittal és más extrákkal felturbózott kalácsoktól megőrült Torontó! Az a legjobb érzés, amikor népszerű blogok, gasztrooldalak írnak rólunk.

Pár héttel ezelőtt a Kanadai Magyar Vállalkozók Szövetsége kitüntetett titeket. Milyen érzés volt átvenni a díjat?

Nagyszerű érzés, hogy egy ilyen magyar szervezet által elismerést kaptunk. Ez fontos nekünk és nemcsak az üzleti érdekek, hanem a családi vonatkozás miatt is. Jó érzés azt visszahallani, hogy valami olyat alkottunk, amit az emberek szeretnek és sokan írnak, beszámolnak róla.

Főleg a fiatalokat szólítjátok meg, óriási rajongótáborral rendelkeztek az Instagramon.

Amikor elkezdtük az egészet, nem voltak nagy forrásaink a promócióra, hirdetésre. Szerencsések vagyunk, hogy a termékeink nagyon fotogenikusak, nagyon szépen néznek ki, akár-hogy is fotózzák őket. Nagyon figyelünk arra, hogy a közösségi médiában kapcsolatokat építsünk ki a fogyasztókkal.

És ahogy látom van egyéni kreációtok is!

A *Chimney Dog* fantasztikus. Adott egy kis kürtőskalács tészta, amibe virslit teszünk, ez egyfajta kürtős hotdog. Többféle feltéttel lehet kérni, így van *Gulyás revolution* és *Hungarian special* ízesítésű is.

(Az Eva's Chimney a Bloor Street West 454-en található)

Lejegyezte CSIBI BALÁZS

GÁBOR LÁSZLÓ VASKI CIWM, CFP, BMUS

Senior Financial Consultant
INVESTORS GROUP FINANCIAL SERVICES INC.

The Plan
by Investors
Group
Investors Group Financial Services Inc.

Since 1991, Gábor with his team at Investors Group, has been assisting clients in achieving their financial goals.

He has combined his personal *knowledge* and *experience* with the *research* of *Investors Group professionals* for the sole objective of *providing clients* the *clarity* and *confidence* to *achieve* their *financial goals*.

With his *team*, he helps *clients save tax, build* and *preserve wealth* for *themselves* and *future generations*.

TEAM VASKI
Guiding Your Financial Future

“A Magyar Közösség Lelkes Támogatói”

600-390 Brant Street • Burlington, ON, L7R 4J4
1-888-467-8844, ext. 271 • gabor.vaski@investorsgroup.com

Factory and Outlet

Sunday-Monday

Closed

Tuesday-Friday

8 AM to 6 PM

Saturday

8 AM to 3 PM

Mississauga, ON,

L4X 2G1

(905) 624-9311

(905) 624-9910

MAGYAR NAPLÓ

DIGITALSTAND

www.digitalstand.hu

**Az egyetlen szépirodalmi folyóirat
a DIGITALSTAND-on!**

A Magyar Napló elektronikus formája már a www.digitalstand.hu webáruházban is elérhető!
A digitális folyóirat tartalma teljes egészében megegyezik a hagyományos lapszámokéval.

Digitális lapszám vásárlása: 390 Ft

Digitális előfizetés

12 hónapra: 3960 Ft (12 lapszám, egy lapszám ára: 330 Ft)

6 hónapra: 1980 Ft (6 lapszám, egy lapszám ára: 330 Ft)

3 hónapra: 990 Ft (3 lapszám, egy lapszám ára: 330 Ft)

(Az árak az Áfá-t tartalmazzák.)

Fedezze fel a digitális újságolvasás előnyeit! Ha a Digitalstandot választja, a Magyar Napló mindig Önnél lesz, ráadásul kedvezőbb áron, mint korábban bármikor!

animal
ADVOCATE
circle

 **ONTARIO
SPCA**
AND HUMANE SOCIETY
PROTECTING ANIMALS SINCE 1872

**Call me to receive your
FREE will planner.**

Making a planned gift can bring
you and your family tax and
financial benefits.

For more information contact Kate at:
kturoczi@ospca.on.ca
1 (888) ONT-SPCA ext 324
Charitable Business # 88969-1044-RR0002
ontariospca.ca

Bobo Bóbitája
Gyermeklap - III. évfolyam 3. szám, 2015. március

Gyermekeknek, felnőtteknek!

**Megvalósult
a Magyar Kormány
támogatásával**

MINISZTERELNÖKSÉG
NEMZETPOLITIKAI ÁLLAMTITKÁRSÁG

BETHLEN GÁBOR
Alap

SOMLAI ANNA
ÉS ISTVÁN